

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Regăsirea vocației pentru misiunea externă

M-am întors în țară după o absență de un an și câteva luni (timp în care nu am avut șansa să citesc *Curierul Adventist*) și constat că articolele și-au schimbat puțin orientarea, atât într-o direcție bună, cât și într-una mai puțin bună. Am să abordez mai întâi aspectul negativ: lipsa inițiativei. Articolele sunt scrise de către persoane cu răspundere în conducerea bisericii din România sau sunt traduceri din publicațiile adventiste internaționale.

Nu este nimic rău în aceasta, avem nevoie de un contact cu lumea adventistă mondială și cu opinia și viziunea conducătorilor noștri. Dar lipsesc articolele care să reflecte viziunea adventistului obișnuit, fie el laic, fie pastor. Presupun că lipsa acestora din paginile *Curierului* se asociază lipsei de coerență. În sensul acesta consider că redacția ar trebui să încurajeze în rândul cititorilor scrierea de articole pe diverse teme printr-un concurs dotat cu premii sau printr-o susținere financiară care să motiveze persoanele interesate și talente. Publicitatea pentru o astfel de inițiativă va trebui făcută pe o suprafață mai mare decât colțul paginii a treia.

Și acum, aspectul pozitiv: profilul misionarismului românesc. Am citit cu interes interviurile cu familia Roșu și cu dr. Paul Gheorghe, ca și știrea despre plecarea ca misionari a unei tinere familii de români. Așteptam de mult articole referitoare la lucrarea misionară românească în continuarea liniei deschise de frații Tolici și Curmătoreanu. Aș vrea să adaug că deschiderea posibilităților de a călători în afara granițelor României ar trebui să ne încurajeze pe toți să folosim această șansă și în scop misionar, pe lângă avantajele materiale. Propun de asemenea o dezbatere deschisă în paginile revistei referitoare la vocația misio-

nară a adventiștilor români și la posibilitățile și nevoile lucrării mondiale. O astfel de abordare ne va face mai puțin critici în ce privește diferențele de cultură și va lărgi orizontul înțelegerii adventismului mondial. Sper că această dezbatere va încuraja și învățarea limbilor străine necesare comunicării cu cei care vorbesc o altă limbă decât româna.

Mă bucur pentru această nouă orientare a *Curierului* și sper ca numerele viitoare să ofere motive suficiente pentru o „ploaie” de articole.

Cristian Dumitrescu,
profesor asistent, Institutul Teologic Adventist

Redacția: *Preluăm subiectul dezbaterii despre perspectivele misionarismului extern românesc pentru următoarea pagină a Dialogului. Mulțumiri.*

Aplauze sfinte

Sunt un cititor pasionat al *Curierului Adventist*. Mă impresionează profund orice articol sau scrisoare care conține viață spirituală, avertizări, îndemnuri, informații sau chiar mustrare.

Toate acestea, sunt convins, sunt inspirate de Dumnezeu. Mă îngrijorează însă faptul că mai apar și unele lucruri care nu sunt compatibile cu credința noastră.

1. În *Curierul Adventist* din septembrie 1995, pag 12, apare expresia „aplauze sfinte”. Eu știu că aplauzele niciodată nu au fost sfinte. Nu cunosc data și locul când aplauzele s-au sfințit pentru prima dată. Și mai știu că origina aplauzelor este la Dumnezeu veacului acestuia, prin care îi determină pe oameni la mândrie.

2. În *Curierul Adventist* din luna iunie 1995 se dă o dezlegare. „Biserica descurajează în mod hotărât căsătoria dintre un adventist și un neadventist. Totuși, membrii au dreptul să aibă hotărârea finală cu privire la alegerea partenerului.” Mă întreb, a micșorat Dumnezeu

pretențiile Sale? Sau noi ne-am obișnuit cu păcatul așa de mult încât nu ni se mai pare păcat?

3. O altă problemă spi-noasă este pătrunderea unui simbol ortodox în biserica adventistă. Acest lucru s-a întâmplat cu câțiva ani în urmă, la Congresul tineretului, la Sala Polivalentă. Mai recent, în *Curierul Adventist* din septembrie 1995, am citit despre o lumânare miraculoasă, adică se aprindea singură. Miracolul a fost condus de președintele Diviziunii, fr. Ulrich Frikart, în timp ce predica din Apocalipsa 10: „Trebuie să proorocești din nou”.

Să-mi fie cu iertare, dar nu pot să cred că lumânarea a fost aprinsă de Domnul, ca jertfa lui Ilie pe Muntele Carmel. Nici Domnul Hristos nu Și-a folosit puterea Sa dumnezeiască, la cererea lui Irod.

Un lucru este cert: ori fr. Frikart are îndemnare și scule de scamator, ori este un mediu spiritist.

Vasile Voinescu, Bran

Redacția: *Sunt foarte impresionat de seriozitatea cu care examinați fiecare rând din revistă. Dumnezeu conduce cu mână sigură pe cei care cercetează astfel pentru ei înșiși Cuvântul lui Dumnezeu. Cu mai mulți cititori ca dv. am putea să fim fericiți de greșeli.*

De asemenea vă sugerez câteva idei care vă pot ajuta să înțelegeți situațiile pe care le semnalati.

1. "Aplauze sfinte". Uneori, auzind ce face Dumnezeu, simțim nevoia irezistibilă să ne exprimăm satisfacția și entuziasmul. A tăcea ar fi de neînțeles. Nu sunt un promotor al aplauzelor, nu cred că ele sunt o formă desăvârșită de manifestare, dar se pare că Dumnezeu nu a fost deranjat de aceasta. Citește Psalmul 47,1 și mă gândesc că Domnul cere aici ceva special de la mine. Ce alternativă mi-ați putea recomanda? "Bateți din palme, toate popoarele! Înalțați lui

Dumnezeu strigăte de bucurie!" (vedeți și Ps 98,8; Is.55,12). Avertismentul cu privire la mândrie este, vai, foarte adevărat. Sper ca el să nu paralizeze totuși expresia voioasă și energică a bucuriei în Domnul și în frații noștri.

2. Căsătoria cu un partener necredincios. Cu mai multă hotărâre decât oricând, biserica afirmă principiul căsătoriei "în Domnul". Eu cred că astăzi se face ceva mai mult decât altădată. Tinerii sunt sprijiniți, prin predici, pregătire, activități sociale și cursuri să ia deciziile corecte. Lipsa măsurilor disciplinare, în unele cazuri, nu înseamnă aprobarea pasului greșit, așa cum lipsa pedepselor pentru minciună sau critica lipsită de iubire nu șterge gravitatea lor morală. Căsătoriile în afara bisericii sunt un eșec personal și al comunității. Ele nu trebuie să treacă neobservate, ci să devină prilejul reinnoirii apelurilor și sprijinirii tinerilor pentru decizii corecte. Dar, pastorul, disciplinarea fiecărei persoane care s-a abătut în această privință de la idealul biblic manifestă mai mult respingere și duce la izolare în momentul în care ar fi nevoie de iubire, iertare, vindecare și sprijin pentru păstrarea credinței în condițiile dificile pe care persoana le-a nesci.

3. Fr.Frikart nu este nici scamator, nici mediu spiritist. Cineva poate să nu fie de acord cu modul în care dănsul a ales să-și illustreze predica, dar nu este nevoie să meargă așa departe. Lumânarea pe care a folosit-o este de o compoziție specială care o face să se reaprindă de la fîșitul incandescent după stingere. Puteți cumpăra și dv. una de la magazin. Veți oferi copiilor dv. o lecție intuitivă de neuitat despre speranță și perseverență. Prilejul poate fi ziua în care, la altarul de dimineață, citim cuvintele Domnului despre lumina care, aprinsă, luminează tuturor. Sau să fi fost vorba de un bec electric?

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial
- 7 Utrecht '95 -
dezbateri actuale
- 12 Interviu
- 19 Sănătatea
ca misiune
- 20 Știri, informații, anunțuri
- 23 Necrolog

ARTICOLE

5 În căutarea adevăratei spiritualități

Loron Wade

9 ÎN CENTRUL ATENȚIEI - BISERICA LOCALĂ Cum să conducem pe oameni la acțiune

Willmore Eva

15 STUDIU ISTORIC Ellen White și folosirea forței de către stat în caz de necesitate

Aron Moldovan

17 ZIUA EDUCAȚIEI Ajutați-i să devină tot ceea ce doresc să fie

Gheorghe Modoran

24 Două grădini

Jane Strong

În numărul viitor:

Frontiere deschise - minți deschise

Jan Paulsen

17 Ajutați-i să devină tot
ceea ce doresc să fie

19 Sănătate cu orice
preț?

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprăhătirea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Cămpian-Tătar, Adam
Engelhardt, Teodor Huțanu,
Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif
Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan
Buciuman, Lucian Cristescu,
Viorel Dima, Lazăr Forray,

dr. Gily Ionescu, Gheorghe
Modoran, Emilian Niculescu

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str.Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să
creăm un spațiu de dialog
în care să puteți comunica
sugestii, reacții la articolele
publicate, preferințe pentru
anumite subiecte sau abor-
darea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne ce-
rem scuze dacă, din motive
de spațiu, vom reformula
unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesoli-
citate. Sunt binevenite in-
formații și inițiative din viața
comunităților. Aprecieri arti-
cole care tratează aspecte
legate de experiența perso-
nală, puncte de vedere asu-
pra problemelor majore care
ne confruntă, articole pen-
tru copii. Vă rugăm să pă-
strați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la
redacție pentru o posibilă
publicare. Articolele se vor
scrie la două rânduri și nu
vor depăși trei coli format
A4. Ele vor fi însoțite de nu-
mele autorului, adresa și tele-
fonul. Nu publicăm articole
nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Viață și sănătate.

Adresa: str. V. Braniște
nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 4

Poporul cărții, ieri și azi

Un cunoscut scriitor englez din secolul nostru era stânjenit de vederea sa slabă. Ca să nu renunțe la citit, care-i era așa de drag, el a învățat alfabetul Braille. Astfel putea să citească și, în același timp, să-și odihnească ochii. Un alt beneficiu, spunea el, era plăcerea de a putea citi în pat, pe întuneric, cuibărit sub pătură cu cărți cu tot.

Și pentru mulți dintre noi cititul este atât de important, încât ne-am simțit nenorociți fără cărțile bune care ne-au format credința și ne-au modelat caracterul. Unii ar fi gata să facă chiar ceva mai greu decât să învețe Braille, ca să poată continua să citească. Cunosc persoane care, venind la credință la vârste foarte înaintate, au învățat să citească numai pentru ca să poată străbate singure cărțile din care alții le citeau spre încântarea spiritului. În multe case pe care le vizitez, cărțile și veioza sunt nelipsite de lângă pat.

Biserica noastră a crescut prin pasiunea pentru citit a înaintașilor - unii cărturari recunoscuți, dar cei mai mulți autodidacți, oameni care gândeau sănătos și respectau înțelepciunea cuprinsă în cărți. Adesea, sunt întrebate care cred că este secretul dezvoltării bisericii adventiste din România. Nu cred că am răspunsul definitiv la această întrebare, dar primul răspuns pe care-l dau este *cartea*, în mod special lucrările Spiritului Profetic. Generația interbelică a respectat adevărul tipărit și a avut încredere în puterea transformatoare a cărților. Generațiile care au trăit sub comunism au păstrat unitatea credinței, au avut vână morală, au rămas conectate la mersul bisericii mondiale și au fost pregătite pentru șansele pe care le-a adus libertatea datorită cărților.

Cărțile vechi, multiplicare cu risc, în taină, cărțile noi, strecurate în țară prin adevărate minuni, traduse de anonimi, intrate pe același traseu misterios al multiplicării și distribuirii, așa încât aproape că autorii de seamă ai vremii, ca George Vandeman, sau Morris Venden, sau Francis Nichol, erau mai cunoscuți în România decât peste Ocean. Astfel, protejate providențial, ca și când ar fi fost scrise într-un alfabet inaccesibil,

Ceea ce este astăzi biserica se datorează acelor cărți uzate de atâta citit, de lângă veioză. Ceea ce vom lăsa bisericii de mâine depinde de ceea ce aflăm acum acolo.

cărțile ajungeau în case ca să fie citite sub pătură, pe întuneric; oricum, dar să fie citite. Niciodată truditarii care și-au asumat acele riscuri nu vor primi destulă recunoștință pentru că au lăsat cartea să ajungă în mâinile tuturor.

Trăim timpuri noi. Depozitele editurii sunt bogate. De fapt, zeci de milioane sunt imobilizate în stocurile de literatură. Colportajul a reînviat cu o vigoare de neimaginat. Slujitorii ai altor biserici, care doresc să-și hrănească bine turma, predică în mod regulat din *Hristos, Lumina lumii*, care se mai află și în mâna fiecărui angajat și deținut al închisorilor românești. Mai încet decât ar fi trebuit, ediții corespunzătoare traduse din *Mărturii pentru comunitate* și alte cărți de bază pentru biserică ajung totuși pe mesele

de studiu ale credincioșilor. Ele sunt vitale în special pentru numărul foarte mare al celor de curând convertiți, care le vor citi pentru prima dată.

În același timp, pasiunea pentru citit este tot mai serios amenințată de alte oferte mai tentante. Este mult de câștigat astăzi, și ceea ce se poate câștiga astăzi trebuie valorificat, pentru că mâine ocaziile vor trece, probabil. Sunt mulți prieteni cu care dorim să ne simțim bine, și creștinii trebuie să fie într-adevăr persoane bine integrate în societate. Este mai comod să pui o casetă audio în aparat și să ascuți, fără efort, fără concentrare, fără responsabilitate. Iar televizorul este atât de tentant! Nu numai cu lucruri rele, dar cu atâtea emisiuni care promit să nu producă nici un rău. Comunicarea s-a modernizat așa de mult! Dar cartea, nu.

Fără să facem din elogierea nostalgică a trecutului cântecul preferat, nu putem să neglijăm ceea ce a adus atunci credință temeinică, unitate în biserică, curaj în timpuri primejdioase, caractere statornice într-o societate aservită și lașă. Ceea ce este astăzi biserica se da-

torează acelor cărți uzate de atâta citit, de lângă veioză. Ceea ce vom lăsa bisericii de mâine depinde de ceea ce aflăm acum acolo. „Experiența religioasă este determinată într-o măsură foarte însemnată de felul cărților pe care le citim”, ne confirmă inspirația. „Frații mei, lăsați apele din câmpie și veniți la izvoarele curate ale Libanului... Este timpul să ne hotărâm să avem sprijinul cerului și să lăsăm mintea să fie mișcată de Cuvântul lui Dumnezeu... Să ne rugăm mai mult și să mâncăm cuvintele vieții. Fără o lucrare mai adâncă a harului asupra minții și inimii, nu vom putea niciodată să vedem fața lui Dumnezeu” (*Testimonies*, vol. 7, pag. 204, 205).

ab

În căutarea adevărataei spiritualități - 2

În articolul precedent, am examinat concepția biblică despre spiritualitate și am comparat-o cu mentalitatea care domină în aceste zile. Acum dorim să luăm în considerare între-barea vitală: Cum se poate ajunge la această adevărată spiritualitate biblică?

Metoda K-C

În zorii zilei de 8 aprilie 1892, douăzeci și cinci de oameni bine înarmați au ocupat poziții în jurul unei căsuțe cu patru încăperi, de la ferma K-C din districtul Johnson, Wyoming. Obiectivul lor era să aducă la îndeplinire o execuție prin spânzurare. Adică, să-l linșeze pe Nate Champion, un îngrijitor de vaci, pe care îl suspectau că furase vite.

Atacatorii planificaseră să termine treaba repede și să continue cu alte ocupații, însă au subapreciat curajul viitoarelor victime. Sărind de la o fereastră la alta, Champion a fost în stare să răspundă atât de eficient la focul lor, încât nimeni nu s-a putut apropia să atace locuința. De la ivirea zorilor, când s-a tras primul foc, și până la ora cinci după-amiază, el a continuat să-și țină, de unul singur, la distanță atacatorii, fără să primească nici un ajutor.

Această istorisire ilustrează o idee despre cum se poate ajunge la adevărata spiritualitate. După acest model, creștinul sare disperat de la o fereastră la alta, trăgând foc continuu asupra ispitelor, ținându-l în șah pe diavol prin puterea voinței și printr-o hotărâre aprigă.

Acest model ar mai putea fi numit metoda dinților încleștați și a încheieturilor palide. Uneori, asta înseamnă să vă țineți respirația și să numărați până la zece (sau, probabil, mult mai departe).

Pentru Nate Champion, din nefericire, această metodă a eșuat în cele din urmă. Pe la cinci seara, atacatorii săi au dat foc la o căruță plină cu fân și cioturi de copaci și

Loron Wade

i-au dat drumul la vale, pe panta din spatele căsuței. Peste câteva minute, construcția ardea cumplit. Curând, cineva a strigat: „Uite-l, fuge!“ Puștile Winchester au răsunat și pentru Champion lupta a luat sfârșit.

Metoda endorfinelor

Știința vine cu noi descoperiri despre endorfine, acei „hormoni ai fericirii“ produși în creier. Mișcarea fizică stimulează secreția lor, iar stresul o inhibă. Endorfinele reduc inflamațiile și durerea și creează un sentiment de pace și sănătate.

Dacă spiritualitatea se raportează la sentimentele bune, atunci vom ajunge la ea dacă facem ceea ce promovează eliberarea de endorfine. Astfel, o predică „bună“ și un serviciu divin „reușit“ sunt acelea de la care plecăm îmbujorați de fericire. Rugăciunea și studiul personal, eforturile de a spune altora despre credința noastră și alte lucruri spirituale sunt evaluate, de asemenea, în funcție de cantitatea de endorfine pe care o produc.

Metoda endorfinelor s-ar mai putea numi și metoda simțămintelor bune sau a celui de-al nouălea cer. Asta înseamnă să faceți tot ce este necesar ca să vă simțiți cu totul și cu totul fericit(ă), tot timpul.

Metoda tulpinii de fasole

Asemenea lui Jack, din cunoscuta povestire pentru copii, aceia care depun cele mai mari eforturi ca să se urce pe tulpina de fasole a realizării creștine ajung, în cele din

urmă, în regiunile superioare ale adevărataei spiritualități.

Schimbând analogia, această metodă constă din a adăuga creștături pe arma noastră spirituală, pe măsură ce ne eliberăm orizontul, succesiv, de lăcomie, mândrie, lenevie, necinste, risipă de timp, dezordine, îngrijorare, excese, lipsă de respect, ură, atitudini greșite, gânduri rele, mânie, patimă, limbaj necuviincios, materialism, indiferență, indisciplină, vorbe inutile, apetit nestăpânit, nepăsare, încropeală, nepolitețe, dezorganizare, indecență, răutate, atitudini exagerate, vorbire de rău ...

Ne oprim aici, dar lista nu se oprește practic niciodată. Ea este infinită, fiindcă idealul nostru nu este cu nimic mai prejos decât perfecțiunea lui Dumnezeu Însuși.

Răspunsul corect

În timp ce reflectați asupra acestor alternative, considerați, probabil, că răspunsul corect este „nici una dintre cele de mai sus“. Poate că așa este, dar poate că nu-i așa - cel puțin, nu în mod necesar și nu întru totul.

Ce înțelegem prin aceasta? Pavel a spus că se purta aspru cu trupul său și-l ținea în stăpânire, ca nu cumva, după ce a predicat altora, el însuși să fie descalificat pentru a primi premiul (1 Cor. 9,27). Credincioșii evrei au fost muștrați astfel: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului“ (Evrei 12,4). Deci, poate că este ceva de spus în favoarea metodei K-C, a luptei aspre.

Mai mult decât atât, Duhul Sfânt nu îi oferă celui credincios doar

neprihănire, ci și pace și bucurie (Rom. 14,17). De aceea, nu facem o greșeală dacă ne așteptăm ca, o dată cu creșterea spiritualității, să avem și un grad de sentimente pozitive, iar aceasta poate însemna că va fi prezent ceva asemănător endorfinelor.

Bineînțeles, nu putem ignora complet nici metoda tulpinii de fasole, fiindcă ne aducem aminte de bine cunoscuta scară a creșterii creștine, despre care vorbește Petru (2 Petru 1,4-8). Așa că ideea înlocuirii progresive a obiceiurilor rele cu altele bune nu e cu totul greșită.

Poate că dificultatea apare atunci când adoptăm oricare dintre aceste metode, fără să ținem seama de planul biblic, pe care l-am putea numi metoda lui Enoh.

Metoda lui Enoh

Biblia ne spune că „Enoh a umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5,22,24). Este evident că această metodă pentru ajungerea la spiritualitate a fost reușită, fiindcă el „primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11,5).

Desigur, umblarea cu Dumnezeu n-a fost limitată doar la Enoh. Scriptura ne spune că și Noe (Gen. 6,9), Avraam, Isaac (Gen. 48,15) și David (2 Cron. 6,16) au umblat cu Dumnezeu. Lui Avraam, Domnul i-a spus aceasta ca o poruncă: „Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană”, i-a poruncit Dumnezeu (Gen. 17,1,2).

Ce înseamnă să umblăm cu Dumnezeu?

Biblia folosește multe metafore. Însă, dacă nu ne luăm timp să medităm la semnificația lor, ele pot chiar să întunece adevărul, în loc să-l clarifice.

„Umblarea cu Dumnezeu” este, bineînțeles, o metaforă. Traducătorii versiunii *The New English Bible* au sesizat acest obstacol și au încercat să-l depășească. În Genesa 17,1, în loc de „Umblă înaintea Mea”, ei au scris: „Trăiește totdeauna în prezența Mea”.

Ellen White folosește un limbaj asemănător când vorbește despre metoda lui Enoh. Dânsa scria: „Cum a umblat Enoh cu Dumnezeu? El și-a educat mintea și

inima ca totdeauna să simtă că este în prezența lui Dumnezeu” (*Sermons and Talks*, vol. 1. pag. 32).

Altă dată dânsa a scris: „Trebuie să fim mult în comuniune cu Dumnezeu. Rugăciune când suntem singuri, rugăciune în timp ce mâinile sunt angajate la lucru, rugăciune când mergem pe drum, rugăciune în timpul nopții, dorințele inimii înălțându-se mereu la Dumnezeu - aceasta e singura noastră siguranță. În felul acesta umbla Enoh cu Dumnezeu” (*That I May Know Him*, pag. 252).

Și din nou: „Enoh 'a umblat cu Dumnezeu’; însă cum a ajuns el în această plăcută intimitate? Prin faptul că avea în față continuu gânduri despre Dumnezeu. Când ieșea și când intra, el medita la bunătatea, desăvârșirea și farmecul caracterului divin. Și, pe măsură ce era absorbit în felul acesta, a fost schimbat după chipul glorios al Domnului său; pentru că prin privire suntem schimbați” (*Signs of the Times*, 18 aug. 1887).

Rezultate spirituale

Atunci când umblăm cu Dumnezeu, trăind tot timpul în prezența Sa, metoda K-C nu mai este un efort egocentric, de încordare a mușchilor. Bineînțeles, nu vom fi pasivi când vor veni ispite, dar scopul eforturilor noastre va fi să rămânem în prezența protectoare a Domnului Isus. Așa a biruit psalmistul: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Ps. 16,8).

Fără Isus, metoda endorfinelor este, de asemenea, foarte egoistă. Credinciosul aleargă totdeauna după emoții ieșite din comun. „Cum mă simt eu?” devine subiectul central al zilei, iar extazul - măsura experienței religioase. Dar în Isus (adică în prezența Sa) este pace, „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere” (Fil. 4,7).

Acesta e marele paradox: putem să avem pace chiar și atunci când ne doare, pace chiar și atunci când suntem asaltați de necazuri din toate părțile. Această pace n-o dobândim pentru că fugim după ea, ca după un scop în sine; ea este

un dar din partea Domnului Isus, oferit aceluia care rămân în El. „Puteți”, spunea El, „să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Iar David cânta astfel despre cel credincios: „Îl umpli de bucurie înaintea Feței Tale (Desigur că Tu ... l-ai învelsit cu bucuria prezenței Tale, după NIV)” (Ps. 21,6).

Ce am putea spune despre metoda tulpinii de fasole, de atingere a spiritualității? Metoda lui Enoh nu înseamnă să ședem, să stăm împreună cu Hristos, ci să umblăm cu El, iar umblarea presupune mișcare. Cei răscumpărați Îl „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apoc. 14,4). Poate că ei nu-și dau seama că urcă, fiindcă sunt doar totdeauna cu Isus. Însă calea pe care El îi conduce urcă mereu.

„Cerule va fi o neîncetată apropiere de Dumnezeu, prin Hristos. Cu cât vom fi mai mult în fericirea cerească, cu atât ni se va destăinui mai multă și tot mai multă slavă; și, cu cât vom cunoaște mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai intensă va fi fericirea noastră. Dacă umblăm cu Isus în această viață, putem fi umpluți cu dragostea Lui, satisfăcuți datorită prezenței Sale. Putem să primim aici tot ceea ce poate suporta natura umană” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1990, pag. 298).

Aceasta este, deci, metoda lui Enoh, planul desăvârșit al lui Dumnezeu pentru o trăire spirituală. Să umblăm cu Isus, să cultivăm sentimentul prezenței Sale, până când rugăciunea va deveni tot atât de naturală ca și respirația și gândurile despre Dumnezeu vor fi împletite cu fiecare fapt și împrejurare din viață - acesta e remediu divin, singurul remediu pentru înclinația distructivă, egoistă a culturii din vremea noastră.

Și nu este doar un gând frumos; este singura noastră nădejde ca, într-o zi, să umblăm împreună cu El pe străzile de aur.

Loron Wade predă teologia la Universitatea Montemorelos din Mexic.

Adventist Review, 31 august 1995

NU SE POATE SĂ TĂCEM

Advențiștii au o poziție comună în favoarea libertății religioase și împotriva industriei tutunului.

Am ajuns la ultimul meu articol din această serie și doresc să cuprind aici ultimele două puncte discutate în grupuri de studiu la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht. Să începem cu poziția noastră istorică în ce privește libertatea fiecăruia de a-și alege convingerile religioase și de a le practica în mod deschis.

Astăzi, în multe țări, libertatea religioasă nu este un subiect depășit, ci unul actual. Biserica se confruntă cu:

- împiedicarea, într-o măsură tot mai mare, a întâlnirilor publice de evanghelizare, în diferite orașe și țări din fosta Uniune Sovietică;
- restricții drastice împotriva evanghelizării, în multe țări islamice;
- creșterea statutului geopolitic al papalității și relații din ce în ce mai strânse între romano-catolici și protestanții conservatori, în multe țări;
- perceperea crescândă, în unele țări din Africa și din Asia, a creștinismului, ca fiind o relivă antinațională a trecutului colonial;
- intoleranța religioasă crescândă, ca urmare a avântului fundamentalismului și fanatismului din multe religii, inclusiv creștinismul, islamismul, iudaismul și hinduismul, ca reacție față de accentuarea declinului standardelor morale și față de secularismul care nu respectă nici o valoare;
- nerespectarea drepturilor păzitorilor Sabatului, ca și împiedicarea unor părinți advențiști, de a-și crește copiii potrivit convingerilor lor religioase.

Multe dintre aceste probleme legate de libertatea religioasă gravitează încă în jurul întrebării puse de fariseii din timpul Domnu-

Robert Folkenberg

lui Hristos, când încercau să-L prindă în cursă: „Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Răspunsul Lui simplu - „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” - stă la baza convingerii noastre că creștinii ar trebui să asculte de autoritățile civile, dacă lucrul acesta nu vine în conflict cu cerințele lui Dumnezeu (Matei 22,15-22; *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1990, pag. 558).

În anii săi de formare, biserica creștină modernă s-a confruntat cu mai multe probleme de libertate religioasă, care aduceau în discuție relația bisericii și a membrilor ei cu autoritățile. Spre exemplu:

Ar trebui să plătim impozit pentru proprietățile bisericii? Dar scutițiile de impozit nu sunt o încălcare a ideii de separare a bisericii de stat? Sora White scria, cu ani în urmă, că insistența unora de a plăti impozit pentru proprietățile bisericii dă pe față „un zel și o conștiinciozitate care, sub nici o formă, nu sunt nici înțelepte, nici corecte”, și reprezintă „sugestii care nu vin de la Duhul Sfânt” (*Testimonies to Ministers*, pag. 200).

Am putea accepta teren din partea autorităților civile, pentru construirea unei școli, dacă nu sunt impuse niște condiții nedorite? Sora White scria acest sfat: „Domnul continuă să miște inimile regilor și conducătorilor în favoarea poporului Său, iar cei care au un interes atât de profund pentru libertatea religioasă n-ar trebui să refuze nici un avantaj, nici să respingă ajutorul pe care Dumnezeu i-a mișcat pe oameni să-l dea, pentru înaintarea cauzei Sale” (*Ibid.*, pag. 202).

Când suntem confrunțați cu o lege duminicală, ar trebui oare să facem lucrul care este interzis și să fim arestați, ca mărturie în favoarea poruncii a patra? „Sfidarea legilor duminicale nu va face decât să înverșuneze pe fanaticii religioși care caută să le impună”, scria sora White. „Cu Biblia în mână, continuați să faceți lucrarea misi-onară, fără să vă abateți de la aceasta, și vrăjmașul va vedea că și-a trădat propria cauză” (*Mărturii*, vol. 9, pag. 191).

Dar astăzi?

Dacă privim în lume, vom înțelege că libertatea religioasă continuă să fie un subiect de care trebuie să fie preocupat fiecare advențist de ziua a șaptea. Trebuie să fim atenți totdeauna, fiindcă profeția arată că o lege duminicală națională, în Statele Unite, va constitui un eveniment cheie înaintea revenirii Domnului nostru (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1992, pag. 541-2). Însă trebuie să evităm să ne concentrăm asupra „legii duminicale” atât de mult, încât să trecem cu vederea încălcarea libertății noastre religioase în alte țări și pe alte căi.

În materialele pregătite spre a fi discutate la sesiunea din 1995 a Conferinței Generale, se arată: „Desigur, libertatea religioasă este o problemă în America, dar și în Rusia, Franța, Bulgaria, Egipt, Grecia, Mexic, Argentina, Georgia, Mongolia, China, India, Arabia Saudită, Malta și Fiji. *De fapt, este o problemă în toate țările.* Înainte de a privi în altă parte, este necesar, mai întâi, ca membrii să vadă și să se ocupe de situația locală a libertății religioase în fiecare țară, oricât de favorabilă ar părea aceasta în comparație cu alte țări sau locuri”.

Ar trebui să ne ridicăm glasul cu putere în sprijinul libertății religioase pentru toți, așa încât și noi să putem vesti în mod liber Evanghelia, care îngăduie fiecărui bărbat și fiecărei femei să răspundă chemării Duhului Sfânt și să-I servească lui Dumnezeu fără nici o restricție. Așa cum spunea Domnul Isus: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7,12).

Să întărim poziția noastră contra tutunului

Să ne îndreptăm acum spre punctul final pe care l-au discutat delegații - tutunul. Statisticile sunt de-a dreptul cutremurătoare. Cam 500.000 de oameni au murit în anul 1995 în Statele Unite din cauza unor boli produse de tutun. Se estimează că, până în anul 2020, mai mult de 10 milioane de vieți omenesti vor fi distruse anual de fumat, în toată lumea.

Cu toate acestea, biserica noastră, în mare parte, a tăcut și a neglijat această realitate - în ciuda bogatelor noastre cunoștințe despre modul de prevenire a acestei teribile devastări de vieți și familii.

Ar trebui oare să ne ridicăm glasul? Ca biserică ce crește atât de rapid în întreaga lume, avem noi răspunderea să ne asumăm un rol mai activ în favoarea trăirii sănătoase - inclusiv prin influențarea legislației în scopul reducerii comercializării și consumului de tutun?

Sute de delegați au discutat dacă ar trebui sau nu să ne exprimăm în mod deschis poziția față de creșterea extraordinară de mare a *exporturilor americane* de tutun.

Pentru a compensa scăderea vânzărilor de tutun în Statele Unite, companiile americane și-au sporit exportul - cu 275 % în zece ani. Pentru cele mai multe guverne ale țărilor importatoare, comercializarea tutunului este mult prea tentantă ca să poată fi refuzată, întrucât aduce milioane de dolari în tezaurul național, de pe urma impozitelor și taxelor de import.

Însă câștigul va fi de scurtă durată. Tutunul nu poate fi folosit fără să distrugă, pe neobservate, sănătatea și calitatea vieții atât de multor oameni - chiar nefumători și copii nevinovați.

Încă de la începuturile ei, biserica noastră a făcut pași în promovarea unui mod de viață sănătos, fără tutun. Programele de abandonare a fumatului, desfășurate de biserică, au ajutat milioane de persoane să se lase de fumat. Am prezentat filme documentare despre pericolele fumatului. Vă mai aduceți aminte de primul - *Unul din 20.000*, realizat în anii 1950? Și am lucrat în mod discret cu guverne din toată lumea, ca să le arătăm prețul final al consumului de tutun în țările lor.

Cu toate acestea, nu am organizat niciodată o campanie hotărâtă, vastă, ca să influențăm legislația pentru a reglementa fumatul și a conștientiza primejdiile acestuia.

Este oare **acum** timpul s-o facem? Și ce poate să facă biserica?

În materialele ce au stat la baza discuțiilor în grupurile de studiu, au fost prezentate patru motive fundamentale pentru care biserica adventistă are posibilitatea să iasă din vechea sa poziție de rezervă și să se implice în mod hotărât în această direcție.

1. Biserica are o prezență semnificativă în multe țări.

2. Biserica s-a implicat și se implică în mod activ ca să ajute *persoane individuale* să abandoneze fumatul, dar influența ei ar putea fi mai mare dacă biserica și-ar concentra eforturile pentru a solicita schimbări legislative și la nivel colectiv.

3. Demnitatea și respectul pentru viața umană individuală sunt o parte a darurilor lui Dumnezeu. Mășorarea acestui potențial prin dependență de tutun și alcool - deseori înainte de vârsta la care cineva devine responsabil - constituie o pierdere imensă. Întotdeauna s-a așteptat ca bisericile să-i protejeze pe cei nevinovați și să le apere dreptul la o dezvoltare deplină și la șanse egale.

4. De obicei, comunitățile religioase au fost cei mai puternici apărători ai libertății individuale de alegere - inclusiv alegerea de a trăi o viață liberă de orice fel de droguri.

Ca biserică, în general am avut tendința să fim rezervați față de influențarea directă a legilor unei țări. Cu toate acestea, istoria noastră dovedește că niciodată *nu* am tăcut când a fost vorba de probleme vitale.

Spre sfârșitul secolului trecut, când în Statele Unite se discutau legile duminicale, așa-numitele „legi al-

bastre“, pionierii noștri s-au simțit constrânși să-și asume un rol principal și să vorbească pe Colina Capitoliului, în fața conducătorilor națiunii. Ei și-au ridicat din nou vocea când a apărut mișcarea de temperanță, la începutul anilor 1900. Iar astăzi, noi continuăm să ne pronunțăm în apărarea libertății religioase.

Deși nu am făcut prea mult, unii membri cred că ne ocupăm de aceste subiecte mai mult decât trebuie. Ei sugerează că biserica n-ar trebui să-și consume energia pentru a influența legile, ci să o folosească în vestirea Evanghелиei. Un efort insistent depus astăzi pentru ca legile să reglementeze comercializarea și folosirea tutunului ar fi considerat ca fiind greșit de către acest grup.

Aceste aprecieri scot la lumină tensiunea istorică dintre două extreme: pe de-o parte, acei adventiști care se luptă să apere principiile noastre fundamentale de credință și par să ignore atât lumea actuală, cât și răspunderea pe care o au ei în această lume, iar pe de altă parte, aceia care neagă orice adevăr obiectiv și spun că principiile de doctrină sunt adevărate și corecte doar dacă au un efect vizibil în viața societății.

Ambele grupuri greșesc. Adevărul este adevăr, însă nu putem fi nepăsători față de societatea în care trăim. Ceva nu este în regulă cu creștinismul nostru, dacă el nu se vede în felul cum trăim.

Am citit de curând câteva articole care sugerează că ne putem scuza comportamentul necreștinesc și că felul nostru de a defini principiile de credință ne dă dreptul să facem astfel.

Eu cred că trebuie să deplângem ambele extreme și să-i invităm pe toți să se angajeze în realizarea rolului *cuprinzător* al bisericii. Acest rol nu constă doar în a afirma adevărul lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului, ci în a-l trăi și a dovedi că adevărul lui Dumnezeu schimbă în mod sigur lumea, aici și acum.

De exemplu, în ce privește tutunul, aceasta ar putea însemna să vorbim clar în favoarea protejării celor care nu pot vorbi pentru ei înșiși sau a celor care nu cunosc pericolele tutunului.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale

Să conducem pe oameni la ACȚIUNE

Willmore Eva

O dată cu momentul nașterii, cu primul nostru plâns, noi, oamenii, ne angajăm în prima încercare elementară de a-i influența pe cei din jurul nostru să se poarte în așa fel încât nevoile sau dorințele noastre să fie cât mai bine satisfăcute.

De-a lungul întregii vieți, continuăm să dezvoltăm și să practicăm o serie de metode care au ca scop să-i influențeze pe alții să adopte modul de gândire și de purtare pe care noi îl credem cel mai bun.

Această încercare neconținută de a-i influența sau a-i motiva pe alții este cuprinsă, practic, în fiecare mișcare a noastră, care se raportează la cei din jur.

O mare parte din timpul nostru și din energia noastră e consumată în crearea și aplicarea, conștientă sau inconștientă, a metodelor noastre speciale de convingere și motivare. Ne străduim permanent să învățăm cum să-i inspirăm pe oameni să acționeze așa cum credem noi că ar trebui să acționeze.

Este foarte important să-i conducem pe oameni la acțiune și să știm cum să facem aceasta. Care sunt cele mai bune căi prin care să-i influențăm ori să-i inspirăm pe oameni? Deosebit de importantă este întrebarea: cum îi influențează și îi inspiră biserica locală pe oamenii dintr-un anumit loc? Biserica trebuie să aibă o puternică influență pentru schimbare în viața individuală și în cea colectivă. Totuși noi, creștinii, ne dăm seama că biserica a reușit doar în parte să producă schimbări comportamentale în cadrul ei, ne-maivorbind de schimbări în restul societății. Biserica a putut să influențeze pe membrii ei și societatea mai largă cu mai mult succes în anumite perioade și situații decât în altele.

Metodele motivaționale folosite de către biserică tind să exploateze adesea teama și vinovăția oamenilor. Acest lucru a fost adevărat mai ales atunci când biserica se simțea frustrată din cauza neputinței sale de a influența comportamentul atât cât ar fi dorit. Uneori, biserica a căzut în ispită, frecventă atât la persoane cât și la guverne, de a recurge la metode motivaționale mai puțin ideale, atunci când se părea că alte mijloace nu reușesc.

Mulți oameni parcă se fereșc astăzi de metodele motivaționale pe care au văzut că le folosește biserica, deși poate că nu sunt în stare să explice cu luciditate de ce. Persoane atât dinăuntru, cât și din afara bisericii au asemenea rezerve. Într-o măsură mai mare decât e dispusă biserica să recunoască, metodele motivaționale, pe care le folosește ea uneori ca să încurajeze anumite comportamente ori să le descurajeze pe altele, au exact efectul opus.

Biserica de astăzi acceptă, chiar cu un grad de entuziasm, rolul vital al Duhului Sfânt în motivarea creștinului, însă tinde să se bizuie prea mult pe alte surse de încurajare, cum sunt datoria și obligația, pentru apelul său motivațional fundamental.

Care sunt metodele motivaționale legitime, și totodată eficiente, pe care ar trebui să le folosească astăzi biserica locală?

Este necesar să răspundem mai întâi, pe scurt, la o întrebare fundamentală pentru concepția creștină despre conducerea oamenilor la acțiune: care sunt principiile biblice pe baza cărora putem crea metode motivaționale sănătoase, practice, în biserica locală?

Principii biblice

Atunci când urmărim miracolul bisericii creștine atât de active din primul secol, ies în evidență patru influențe motivaționale strâns legate între ele.

1. Evanghelia. Prima influență motivațională era fundamentală - realitatea despre Isus Hristos și vestea bună pe care credincioșii o numeau Evanghelia.

Este clar că, deși dragostea lor pentru Hristos era un important imbold motivațional, adevărata putere care îi punea în mișcare pe creștinii din primul secol era dragostea lui Hristos pentru ei și credința lor într-un Mântuitor și Domn răstignit și înviat, care însemna pentru ei chiar neprihănirea lor. Acest element era tocmai esența motivației pentru acțiunile primilor creștini. Aceasta i-a condus să rabde sărăcia, persecuția și moartea, în efortul lor de a trăi în lumina Evangheliei și a o vesti. Aceasta rămâne și astăzi imboldul care îi lansează pe creștini într-o viață de trăire corectă și serviciu activ.

2. Duhul Sfânt. A doua influență motivațională pentru primii creștini a fost puterea întăritoare și inspiratoare a Duhului Sfânt. Nu întâmplător, relatarea din Noul Testament despre istoria dinamică a creșterii explozive a bisericii pri-

mare se numește *Faptele*. De la început până la sfârșit, această cronică arată că puternicul motiv al acelor fapte era primirea Duhului Sfânt de către cel credincios.

În revărsarea specială a Duhului Sfânt asupra bisericii creștine primare, un loc central l-a avut mulțimea darurilor spirituale acordate atât de generos credincioșilor. Duhul Sfânt a inspirat și înzestrat biserica pentru însărcinarea sa unică.

Biserica de astăzi acceptă, chiar cu un grad de entuziasm, rolul vital al Duhului Sfânt în motivarea creștinului, însă tinde să se bazeze prea mult pe alte surse de încurajare, cum sunt datoria și obligația, pentru apelul său motivațional fundamental. Nu există absolut nici un înlocuitor pentru puterea cu care Duhul Sfânt face eficientă lucrarea salvatoare a Domnului Hristos în sufletul celui credincios.

3. A doua venire. Al treilea imbold motivațional pentru creștinul din primul secol era perspectiva celei de-a doua veniri a lui Hristos. Această fericită nădejde a înflăcărat biserica, însuflând-o cu un spirit al urgenței. Elementele așteptării și termenului final au dat și mai multă putere motivațională credinței și acțiunii bisericii.

4. Preoția credincioșilor. Al patrulea factor motivațional pentru biserica primară a fost ceea ce s-a numit mai târziu învățătura preoției tuturor credincioșilor, puternic întemeiată pe principiile Evangheliei. Asimilarea acestei învățături de către biserică a dat membrilor ei mai mult decât un puternic sentiment de apartenență. Ea a dăruit fiecăruia dintre ei atât un important sentiment de egalitate și o stabilitate în cadrul frățietății, cât și accesul direct la Dumnezeu, prin Isus Hristos. Fiecare membru putea să-și împărtășească, nestânjenit, darurile sale spirituale. Fiecare își putea aduce contribuția de pe o poziție de încredere și siguranță.

După ce am stabilit acest fundament biblic, putem încerca acum să răspundem la întrebarea noastră de bază: cum transpunem concret toate acestea într-o dinamică motivațională practică, realistă, în biserica noastră locală?

Dinamica motivațională

Acest lucru devine mult mai ușor decât ar putea să pară la început atunci când sunt interiorizate principiile pe care tocmai le-am analizat. Însă această dinamică nu trebuie să fie doar exprimată în cuvinte, ci și exemplificată în toate aspectele vieții bisericii.

O scurtă descriere a felului cum poate să fie făcut acest lucru se poate vedea în zece principii motivaționale practice, care se aplică bisericii locale.

1. Viziunea. Primul, și poate cel mai important principiu, este nevoia unui simț al viziunii în cadrul bisericii. Cu toate că ne este greu să definim viziunea, și ea poate să pară mai mult teoretică decât practică, fără ea nu se va face nici un lucru mai important. Când membrii frățietății au o viziune comună - ceva care este mai mare decât ei, din afara lor și în care au o profundă încredere - atunci intră în joc acțiuni consecvente cu această viziune. A face din viziune o realitate devine pasiunea sau obiectivul bisericii.

Dacă oamenii nu sunt siguri de ceea ce trebuie să facă sau de felul cum trebuie să facă o lucrare, este mult mai puțin probabil că o vor face bine. Sau poate că n-o vor face deloc!

Am văzut cum viziunea primei biserici se concentra asupra modului în care Domnul Hristos, prin viața, moartea și învierea Lui, a satisfăcut cele mai urgente nevoi ale omenirii. Biserica de astăzi trebuie: să recâștige această viziune despre Hristos, dacă dorește să realizeze ceva cu adevărat important.

Cum se face aceasta? Eu cred că prin eforturi liniștite, zilnice, de a descoperi esențialul Noului Testament.

2. Entuziasmul. Următorul factor motivațional este entuziasmul și optimismul. Atât lumea, cât și

biserica se luptă cu o supraabundență de pesimism și de preocupare de sine în sens negativ. Evanghelia Noului Testament, înțeleasă cu inima și cu sufletul, dă celui credincios un nou centru de existență, ce asigură permanent un optimism pozitiv. Părțășia și succesul pe care Duhul Sfânt le aduce în viață și garanția rezultatului pozitiv, cuprinsă în făgăduința celei de-a doua veniri a Domnului Hristos, încurajează și mai mult optimismul creștin autentic. Acest optimism pozitiv este vital pentru atitudinile fundamentale ale conducătorilor bisericii locale, care doresc să conducă biserica la acțiune.

3. Clarificarea datoriei. Cu a treia forță motivațională ajungem la metodele practice prin care biserica locală este inspirată să acționeze. Dacă vrem să conducem biserica la acțiune, trebuie să definim clar ce dorim să facă biserica sau membrii ei în mod individual. N-ar trebui să trasăm niciodată sarcini care nu sunt definite în mod clar.

Dacă oamenii nu sunt siguri de ceea ce trebuie să facă sau de felul cum trebuie să facă o lucrare, este mult mai puțin probabil că o vor face bine. Sau poate că n-o vor face deloc! Clarificarea datoriei și trecerea prin etapele realizării ei tind să îndepărteze teama, înlocuind-o cu o încredere care aduce motivație. Acest lucru este adevărat, mai ales dacă oamenii au siguranța unui sprijin demn de încredere în aducerea la îndeplinire a acțiunii cerute. Având în vedere că serviciile ce țin de biserică devin din ce în ce mai complexe și mai urgente, sau dobândesc caracteristici noi și aproape de nerecunoscut, acest principiu devine tot mai important.

4. Planificarea. Al patrulea principiu motivațional corespunde învățăturii preoției tuturor credincioșilor. Fiecare credincios ar trebui să fie implicat cât mai mult posibil în planificarea și organizarea activităților bisericii. Oamenii, cu cât participă mai mult, cu atât tind mai mult să își însușească și să dețină din misiunea și obiectivele bisericii și să acționeze în armonie cu acestea, în mod constructiv și cu entuziasm.

Nimic nu descurajează mai mult decât sentimentul că ești lipsit de drepturi. Acest sentiment duce fie la retragerea din biserică, fie la un simțământ de lipsă de valoare și incapacitate, și astfel la inactivitate. Dimpotrivă, când oamenii sunt incluși și implicați în mod deschis în planificarea și merul bisericii, motivația lor sporește mult, iar ei tind să aducă la îndeplinire mai eficient planurile la alcătuirea și aplicarea cărora au luat parte.

5. Autoritatea. Principiul al cincilea este strâns legat de cel anterior. Cei care se gândesc să facă o acțiune stabilită este necesar să știe că au libertatea și autoritatea să o aducă la îndeplinire. Tot ce seamănă cu autoritarismul sau formalismul birocratic trebuie să fie eliminat. Aproape nimic nu ne inspiră mai mult să facem un serviciu decât a ști că ne bucurăm de încrederea celor din jur, și această încredere a fost demonstrată prin libertatea și autoritatea care ni se acordă ca să-l aducem la îndeplinire.

Uneori, totuși, o libertate prea mare face ca persoana să se simtă singură, lipsită de sprijin și, în consecință, să se teamă de eșec. De aceea, pentru a fi aplicat cu succes, principiul cinci trebuie să fie asociat cu principiul trei, de mai sus. Când se câștigă participarea cuiva și i se acordă autoritate, acest lucru trebuie făcut cu sinceritate și cu o totală autenticitate. Dacă spunem că suntem deschiși când acordăm autoritate, iar apoi se confirmă că această autoritate a fost acordată în mod nesincer sau confuz, acest lucru se va dovedi foarte descurajator.

6. Scopuri. A șasea metodă practică de motivație cere să existe ținte clare, iar scopurile spre care se îndreaptă o acțiune să fie destul de interesante ca să mobilizeze, dar să nu copleșească. Expresia „succesul atrage succes” conține mult adevăr motivațional. Nimic nu ajută pe cineva atât de mult să continue o activitate, cât sentimentul că are succes. Pe de altă parte, confruntarea cu o provocare bună este, de asemenea, foarte încurajatoare.

7. Recompensa. Al șaptelea principiu motivațional se referă la

recompensă. Aici se încadrează vechea discuție despre morcov sau băț (recompensă ori pedeapsă), ca mijloace de conducere la acțiune.

Dar să spunem că trebuie să facem o alegere între cele două înseamnă să limităm metodele de motivare. De fapt, ambele sunt forme potrivite pentru a conduce pe cineva la acțiune. Totuși, pe termen lung, pedeapsa descurajează extrem de mult, dacă ceea ce se urmărește este altceva decât salvarea, creșterea.

Principiile Scripturii folosesc în mod clar recompensa ca motivație. În Biblie, când se intenționează aplicarea unei pedepse, aceasta nu este aplicată niciodată ca un mijloc de manipulare sau de exploatare, profitându-se de teama și vinovăția oamenilor. În schimb, pedepsirea se face pe baza faptelor. Se prezintă rezultatele negative ale unor anumite comportamente, ca să vedem unde duc acestea și astfel să putem evita un anumit mod de purtare și să ne îndreptăm spre altul mai bun.

Pentru prosperitatea bisericii, este necesar să se creeze mai multe forme de recompensare a unor persoane și grupuri, atunci când serviciile sau rolurile sunt îndeplinite bine ori sunt duse la capăt. Nimic nu este mai eficient în acest scop decât cuvintele de apreciere sincere, precise, rostite fie în particular, fie în public.

8. Răspunderea. Al optulea factor ce inspiră la acțiune constă în învățarea răspunderii și sistemelor de termene finale. Desigur că acest lucru este greu, fiindcă în biserică locală se lucrează în mod benevol. Se pot stabili puncte de reper ale răspunderii în multe feluri. Cel mai obișnuit este, poate, acela de a fixa date regulate când să se prezinte un raport cu privire la stadiul de desfășurare a acțiunii, fie într-un grup mic, fie într-unul mare.

Indiferent de modul în care s-ar face aceasta, două principii sunt vitale pentru dinamica motivațională a situației: a. Cei care urmează să prezinte rezultatele muncii lor trebuie să creeze mai întâi metodele prin care vor da socoteală și să negocieze aceste metode cu întregul grup. b. Fiecare persoană din ca-

drul grupului, inclusiv conducătorii, trebuie să prezinte un raport.

9. Evaluarea nevoilor. Principiul nouă nu se găsește spre finalul listei fiindcă ar fi relativ neimportant. El este absolut fundamental. Fiecare plan sau acțiune care este avută în vedere trebuie să se orienteze spre nevoile oamenilor. Uneori, ne este greu să stabilim care sunt cele mai urgente nevoi și să ne concentrăm asupra lor. În biserică, se ivesc adesea nevoi contradictorii și comunitatea trece totdeauna printr-o luptă, în efortul de a face planuri pentru satisfacerea nevoilor speciale.

Din punct de vedere motivațional, important este că noi, oamenii, acționăm fiindcă avem nevoi. Măncăm fiindcă ne este foame și dormim pentru că suntem oboșiți. Prin urmare, dacă biserica vrea să înceapă să acționeze, acțiunile pe care ea le prescrie trebuie să răspundă unor nevoi speciale, pe care oamenii le consideră importante.

10. Organizarea. În fine, dacă vrem să acționăm, acțiunile noastre trebuie să fie organizate. Este foarte inspirator să lucrăm într-un cadru în care știm ce avem de făcut și cum să facem aceasta și în care lucrurile sunt aranjate în așa fel, încât să le putem face relativ ușor. Altfel, apar permanent obstacole care ne împiedică înutil înaintarea. Într-o atmosferă de bună organizare, ne este mai ușor să ne simțim încununați cu succes, respectați, conduși spre un scop, mulțumiți și, astfel, foarte mult motivați.

O înțelegere însușită a Evangheliei Domnului Isus Hristos va tinde să încurajeze biserica locală spre o viață de activitate creștină. Forța motivațională transcendentă a dragostei iertătoare a lui Dumnezeu în Hristos, darul Duhului Său, poziția noastră ca „preoți” în El și perspectiva întoarcerii Lui iminente se împletesc cu motivațiile omenești naturale, spre a conduce biserica la acel fel de acțiune pe care ea tânjește din tot sufletul să-l vadă.

Willmore Eva este în prezent editorul revistei Ministry.

Worker, aprilie-iunie 1990

Ron Flowers / Conferința Generală, director pentru Slujirea familiei

Curierul adventist: Cum apreciați situația actuală a vieții de familie? Ce direcții se conturează pentru viitor?

Ron Flowers: Acum avem pentru prima dată la Conferința Generală un departament, și nu un serviciu, care se ocupă de familie (*Family Ministries*). Acest lucru ne bucură foarte mult.

Am formulat, de asemenea, o declarație care va fi inclusă în *Manualul bisericii* (vezi pagina 13), declarație care descrie activitatea acestui departament în biserica locală. Declarația prezintă filozofia adoptată de Departamentul Slujirea familiei, baza sa biblică, conturează lucrarea responsabilului și a comitetului acestui departament și responsabilitățile lor în colaborarea cu comitetele de conducere ale bisericilor locale, pentru a întări și încuraja familiile deja formate și a ajuta familiile în criză.

Care sunt cele mai importante planuri de viitor?

Avem o serie de proiecte, care au fost deja abordate de Conferința Generală. Le voi descrie pe scurt:

Pomind de la Anul Internațional al Familiei - 1994, am lansat un studiu mondial în cadrul bisericii, primul de acest fel, privitor la nivelul de satisfacție al membrilor familiilor adventiste (soți, părinți, relații dintre părinți și copii) și, în același timp, la calitatea vieții religioase. Chiar dacă vrem sau nu să acceptăm, există o credință exterioară și una interioară. Natura și calitatea credinței noastre au consecințe serioase în viața căminului, în fericirea și evoluția lui, în educarea copiilor. Acest studiu a fost întreprins în șapte diviziuni și unele dintre ele deja au început să alcătuiască proiecte, care țin seama de rezultatele acestui studiu.

Un raport preliminar a fost prezentat la comitetul de primăvară al Conferinței Generale din 1995. Sperăm ca, printre realizările de viitor, să fie și aceea de a extinde studiul acesta în mai multe uniuni de pe glob, pentru a avea o imagine cât mai cuprinzătoare. Acest lucru va ajuta

biserica locală și departamentele Slujirea familiei cu o cunoaștere specifică a problemelor din teritoriu.

La începutul anului 1995, fiindcă doream să avem la sesiunea de la Utrecht un grup de discuție care să trateze problema violenței în familie, am lansat la Conferința Generală un grup „de luptă” împotriva molestării și violenței în familie. Acest grup, format din treizeci și șase de membri, cu o reprezentare internațională, studiază problema serioasă a violenței emoționale, fizice și sexuale în familiile adventiste. Subiectul acesta nu a fost discutat până acum decât într-o mică măsură, însă, după obținerea cât mai multor date furnizate de studiul amintit, îl vom putea discuta mult mai amănunțit.

Vom produce materiale menite să contribuie la sensibilizarea bisericii, instruirea părinților și pastorilor și la descoperirea unor metode de prevenire a cazurilor de violență.

Mai avem și alte planuri. Am dori să producem mai multe materiale didactice, traduse și adaptate pentru diferitele limbi și părți ale globului: mici broșuri pentru părinți, materiale de pregătire pentru căsătorie, sfaturi privind dinamica relațiilor de familie.

Am vrea să luăm inițiative pentru câștigarea de suflete, această lucrare făcând parte din activitatea departamentului Slujirea familiei. Am dori să pregătim materiale de instruire a părinților pentru creșterea ajutorului oferit tinerilor ca să ia decizii pentru biserică. Atunci când părinții și copiii vor studia împreună, tinerii vor avea ocazia să pună întrebări. Aceste întâlniri vor ajuta întreaga familie să dea sprijinul spiritual necesar tânărului în criză.

Dorim să abordăm și situația membrilor cu soți/soții necredincioși. Soțul credincios trebuie ajutat în echilibrarea relațiilor, cu iubirea înțeleaptă a lui Hristos și cu mult tact.

În planul nostru se află și un program de recâștigare a membrilor care s-au depărtat de biserică.

Departamentul nostru tratează și problema relațiilor de prietenie și sociabilitate în cadrul familiei adventiste. Noi credem că biserica este o mare familie și, atunci când cineva se depărtează de ea, este datoria noastră să intervenim.

De asemenea, avem în atenție un studiu asupra divorțului și recăsătoririi, pe care vrem să-l includem în *Manualul bisericii*. Dorim lucrul acesta pentru că, în general, biserica intervine după ce familia s-a dezintegrat. Am vrea să scoatem la lumină resursele cu care biserica poate veni în ajutorul familiilor ce se apropie de o criză. Aceste resurse pot fi materiale tipărite, programe de sfătuire sau activități speciale la care să participe cei interesați. Principalul mesaj pe care biserica trebuie să-l ofere acestor persoane este acela că există iertare pentru greșelile lor și, mai mult, există posibilitatea ca prin pocăință și mărturisire viața de familie să fie refăcută. Scriptura și scrierile soarei Ellen White ne învață că rolul nostru nu este mai întâi unul disciplinar, ci unul de salvare.

Cred că România poate fi un teritoriu bun pentru o cercetare a nivelului vieții de familie în relație cu viața spirituală. Ați dori să includeți și România în acest studiu?

Acest lucru ne interesează în modul cel mai serios.

Ați putea avea în vedere noi seminarii de pregătire în acest sens?

Sperăm. Biserica a crescut rapid în România și cele două experiențe avute acolo ne-au demonstrat că există un entuziasm deosebit pentru întărirea familiei în România. Am fost impresionat în mod deosebit de răspunsul pastorilor și persoanelor laice cărora le-am prezentat câteva gânduri despre aceste subiecte. Dorința noastră este ca România să se afle pe lista țărilor cu care colaborăm în realizarea acestor programe.

Vă mulțumim. Sperăm să ne revedem.

Departamentul Slujirea familiei

Obiectivul atocuprinzător al departamentului *Slujirea familiei* este să consolideze familia ca pe un centru de formare de ucenici ai Domnului Hristos. Familia a fost înființată prin creațiune divină, ca instituție umană fundamentală. Ea este primul cadru în care se învață valorile și se dezvoltă capacitatea de a intra în relații strânse cu Dumnezeu și cu alți oameni.

Slujirea familiei este o slujire a harului, ce recunoaște că învățăturile biblice privitoare la familie sunt normative și susține înaltele idealuri ale lui Dumnezeu pentru viața de familie. În același timp, ea aduce o înțelegere a durerii sufletești prin care trec atât persoanele individuale, cât și familiile, într-o lume căzută. În felul acesta, departamentul *Slujirea familiei* conduce familiile să atingă idealurile divine și, în același timp, să transmită altora vestea cea bună a harului salvator al lui Dumnezeu și făgăduința creșterii, care este posibilă prin locuirea launtrică a Duhului Sfânt.

Slujirea familiei are ca domeniu de activitate oamenii aflați în relație unii cu alții. Ea se ocupă de nevoile cuplurilor căsătorite, ale părinților și copiilor, nevoile familiale ale celor necăsătoriți și ale tuturor membrilor cercului familial mai larg, atunci când parcurg stadiile previzibile ale vieții sau se confruntă cu schimbări neașteptate în viața lor.

Slujirea familiei fortifică și încurajează familiile înfloritoare. Ea ajută persoanele să creeze și să mențină relații familiale robuste, deoarece își dă seama că familiile creștine sănătoase pregătesc membri viguroși pentru Împărăția lui Dumnezeu și prezintă o mărturie care câștigă pe cei din jur. *Slujirea familiei* promovează înțelegerea, acceptarea și

dragostea în cadrul familiei, și în familia mai mare a lui Dumnezeu, și încurajează împăcarea și vindecarea între generații, promise în solia despre Ilie, din Maleahi 4,5.6. Ea oferă speranță și sprijin aceluia care au fost vătămați și îndurerați de abuz, de relații defectuoase și de întreruperea relațiilor de familie. *Slujirea familiei* dezvoltă competența într-o diversitate de deprinderi necesare în relațiile interpersonale. Ea oferă ocazii de creștere prin educația și îmbogățirea vieții de familie. Ea încurajează persoanele individuale, perechile căsătorite și familiile să se folosească de serviciile profesioniste de consiliere, atunci când este necesar.

O slujire corespunzătoare pentru familie va cuprinde: îndrumare premaritală, care să fie accesibilă tuturor perechilor înainte de căsătorie; posibilități de consolidare a căminului; educație pentru părinți, în care se acordă atenție și nevoilor speciale ale părinților singuri și familiilor adoptive; instruire în cămin pentru evanghelizare prin familie; și o slujire prin care se oferă sprijin și ajutor familiilor cu nevoi speciale.

Comitetul departamentului *Slujirea familiei*. Pentru a satisface cât mai eficient nevoile familiilor din biserică, comitetul comunității poate să înființeze un comitet al *Slujirii familiei*, prezidat de responsabilul pentru *Slujirea familiei*. Cu toate că acest comitet n-ar trebui să fie prea mare, pentru ca să lucreze eficient, ar trebui să fie incluse în el atât persoane din conducerea bisericii, cât și persoane care înțeleg diferitele nevoi ale familiilor din cadrul bisericii. Persoanele care au trecut prin experiențe traumatiche, de viață și familiale, și care au progresat din punct de vedere spiritual în urma acestor

tora, pot aduce valoroase contribuții ca membri ai acestui comitet. Comitetul ar trebui să cuprindă atât bărbați, cât și femei, iar acolo unde este posibil, cel puțin o persoană necăsătorită, cel puțin o pereche căsătorită, unul sau mai mulți părinți și un număr de persoane care să reprezinte diferitele categorii de vârstă din biserică. Comitetul va avea următoarele îndatoriri:

1. Să ajute conducerea bisericii să strângă date demografice, de familie, atât în cadrul bisericii, cât și în afara acesteia, în scopul delimitării grupurilor către care se îndreaptă slujirea familiei.

2. Să ajute conducerea bisericii în evaluarea nevoilor membrilor bisericii pentru educarea, îmbogățirea vieții de familie și consiliere, ca și în desfășurarea unui plan pentru utilizarea resurselor din localitate și din biserică, pentru a rezolva aceste nevoi.

3. Să încurajeze sensibilitatea la influența programelor bisericii asupra vieții de familie sub aspectul consumului de timp, energie, bani și alte resurse necesare.

4. Să participe, împreună cu departamentul *Slujirea familiei* de la conferință, la aplicarea programelor promovate de acest departament pentru familie.

5. Să coopereze cu conducerea bisericii pentru a face proiecte, planuri, și să aplice programe suplimentare pentru viața de familie, după cum este nevoie, atât pentru dezvoltarea familiilor din biserică, cât și pentru acțiuni de evanghelizare în afara acesteia.

6. Să cultive un climat de căldură și părtășie, să dea naștere unui sentiment de „familie” în adunare și unui spirit care lucrează pentru salvarea familiilor ce au nevoie de sprijin și de încurajare.

Responsabilul pentru *Slujirea familiei*. O persoană sau o pereche căsătorită poate fi aleasă ca responsabil(i) pentru *Slujirea familiei*. Această persoană/aceste persoane trebuie să aibă o atitudine pozitivă față de Dumnezeu, față de sine, față de alții și față de biserică. Responsabilul ar trebui să fie un model de relații familiale solide și care se maturizează și să manifeste un interes sincer pentru dezvoltarea tuturor familiilor. Ca să fie eficient, este necesar ca responsabilul pentru *Slujirea familiei* să înțeleagă planul răscumător al lui Dumnezeu pentru tratarea durerii sufletești, produse de păcat în cadrul relațiilor de familie. Este important, de asemenea, ca responsabilul să păstreze confidențialitatea și să știe când și cum să încurajeze persoanele aflate în situații critice să caute o consiliere specializată. Îndatoririle responsabilului pentru *Slujirea familiei* sunt următoarele:

1. Să prezideze comitetul pentru *Slujirea familiei*.

2. Să reprezinte nevoile și interesele familiilor din biserică în comitetul comunității și să integreze planurile pentru *Slujirea familiei* în programul global al bisericii.

3. Să înștiințeze pastorul și comitetul bisericii în privința preocupărilor și realizărilor departamentului *Slujirea familiei* și să încurajeze strângerea de fonduri și sprijinul pentru slujirea familiilor.

4. Să identifice resursele, din biserică și din afara bisericii, care promovează maturizarea relațională și oferă ajutor pentru satisfacerea nevoilor critice, și să sporească gradul de conștientizare cu privire la aceste resurse în rândul conducătorilor și familiilor din biserică.

John Graz / Maurice Verfaillie

directorii pentru Libertatea religioasă la Conferința Generală / Diviziunea Euro-Africa

Curierul adventist *Frate John Graz, aceasta este prima vizită pe care o faceți în România, după alegerea dv. ca director pentru libertate religioasă și relații publice la Conferința Generală. Care vă sunt impresiile?*

John Graz În ultimii zece ani am vizitat România de opt ori. Așa că, venind la voi, mă simt oarecum acasă. Nu voi putea uita niciodată călătoriile mele aici, în perioada comunistă. Acum, se poate vedea un progres incontestabil pe planul libertății și al activităților publice. Tot timpul sunt uimit de numărul bisericilor noi și de mărirea lor. Adventiștii din România construiesc adevărate catedrale.

CA *Ați participat la un Seminar privind minoritățile religioase și libertatea de conștiință. Ce observații puteți face?*

JG Înainte de toate, doresc să felicit pe organizator, fr. Viorel Dima, și Uniunea română pentru colaborare. Seminarul a fost susținut de Uniunea Europeană și au fost reprezentate toate bisericile și religiile. Prezența secretarului de stat pentru culte, dl. ministru Ilie Fonta, a dat acestei reuniuni un caracter oficial.

CA *Se poate vorbi de violarea libertății religioase în România?*

JG Potrivit rapoartelor care au fost prezentate, se poate trage concluzia că legea nu este respectată întotdeauna. Membrii minorităților se plâng de nerespectarea libertății în contextul cursurilor de religie din școlile publice. Copiii sunt umiliți de profesorul de religie atunci când ei nu aparțin bisericii majoritare. Un al doilea capitol foarte delicat este prozelitismul. În aceste două situații, libertatea religioasă, așa cum a fost definită de către ONU (articolul 18) și de Convenția europeană, este pusă în pericol.

CA *Ce sugerați că ar trebui să fie făcut pentru a îmbunătăți situația?*

JG Nimeni nu pune la îndoială buna credință a statului român și a liderilor. Ei trebuie să fie încurajați să își întărească eforturile în această direcție. Cazurile pe care le-am semnalat sunt „note stridente” așa cum există în numeroase țări. Dar Constituția românească protejează libertatea. Ea este corespunzătoare în ceea ce privește respectarea minorităților. Aplicarea ei trebuie să fie generalizată. Orice încălcare a libertății trebuie să fie semnalată.

De îndată ce apare o problemă care nu se poate rezolva la nivel local, trebuie contactată Asociația Conștiință și libertate. Trebuie ca statul să poată conta pe cetățenii lui pentru a se aplica legea în mod riguros. Libertatea nu se câștigă niciodată definitiv.

Maurice Verfaillie În anumite cazuri, este folositor să se recurgă la acțiuni în justiție. Acestea pot să ajute noile autorități însărcinate cu problemele religioase, să imprime în modul de lucru al autorităților locale noile orientări în domeniul libertății religioase și al drepturilor omului.

CA *Ce momente importante au marcat vizita dv. în România?*

MV După încheierea seminarului, am avut o întâlnire foarte serioasă cu dl. ministru Ilie Fonta, însoțit de colaboratori săi, unii veniți chiar din provincie. S-au ridicat cu această ocazie numeroase întrebări foarte practice, privind legislația și practica libertății religioase în România. De altfel, dl. ministru este un foarte bun cunoscător al acestui subiect în legile și practicile țărilor europene democratice.

CA *Cum vedeți relația cu alte biserici?*

JG Este datoria noastră să cultivăm relații bune cu toți, și mai ales

cu celelalte biserici. Ellen White vorbește foarte clar cu privire la acest subiect. Ea condamnă fără menajamente cuvintele care rănesc, atacurile contra altor denominațiuni creștine, inclusiv biserica romano-catolică (vezi *Evangelism*, pag. 574).

Uneori noi am uitat acest lucru. Adventistul este un creștin, acoperit de spiritul dragostei. El nu este un fanatic. Atunci când suntem lipsiți de respect față de alții, noi dăm la iveală o imagine a bisericii foarte negativă și punem în primejdie misiunea ei.

De altfel, orice lipsă de respect și atacurile sunt interzise de Constituția României (art. 29). Este mai de dorit să suferi o insultă sau să fii supus persecuției decât să fii persecutor. Creștinul se cunoaște după atitudinea sa, nu după discursurile sale.

CA *Care vă sunt dorințele privitor la biserica adventistă din România?*

JG Biserica voastră este cea mai importantă din Europa. Ea este plină de curaj și de inițiativă. Ea a rezistat persecuției pentru că și-a înrădăcinat credința în Cel veșnic. Dorința mea este ca ea să dea întotdeauna lui Isus locul care I se cuvine în inimă. Domnul Hristos este miezul credinței noastre și al speranței noastre. Doresc să văd biserica adventistă din România că își demonstrează locul important pe care îl are în societate, pentru că ea poate contribui cu adevărat la prosperitatea țării. Atâta vreme cât biserica voastră rămâne credincioasă lui Dumnezeu și dă Domnului Hristos primul loc în viață, ea își va urma drumul și își va îndeplini misiunea.

CA *Care sunt perspectivele activității în domeniul libertății religioase?*

MV Prin intermediul Asociației Conștiință și libertate, biserica adventistă poate să contribuie la

(continuare în pag. 23)

Ellen White și folosirea forței de către stat în caz de necesitate

Orice cunoscător al Bibliei știe că Dumnezeu este creatorul și susținătorul vieții, că El are oroare de război și vărsare de sânge, că împărăția Sa nu se întemeiază pe forță și violență, ci pe dreptate și dragoste. Dar nu se poate nega faptul că, în împrejurări excepționale, Dumnezeu a folosit forța și a nimicit oameni și popoare. A distrus Sodoma și alte cetăți din valea Iordanului, lumea de dinaintea de potop și pe liderii militari din tabăra asiriană care împresurase Ierusalimul (2 Cron.32,21). Dumnezeu a dat dispoziții să fie distruse popoarele idolatre din Canaan și amalecitiții ale căror nelegiuiri atinseseră culmea. El a prescris legi penale, care prevedeau pedepse, până la cea capitală, pentru cei ce încălcău legile morale. Biblia ne mai spune că, după ce omenirea va fi respins în cea mai mare parte harul lui Dumnezeu și credințioșii vor fi luați la cer (Ioan 14,1-3), Dumnezeu va distruge lumea prin foc (2 Petru 3,9-12).

Dar oare între prima și a doua venire a lui Iisus Hristos există situații în care statul are dreptul să folosească forța pentru reprimarea cetățenilor săi nelegiuți sau pentru a-i apăra pe cei pașnici și liniștiți de forțe invadatoare? Nu cumva mesajul de pe Muntele Fericirilor anulează dreptul statului de a impune cu forța respectarea legilor? Desigur, problema e foarte complexă, dar, dacă ne lăsăm conduși de Duhul Sfânt, folosindu-ne de scrierile inspirate, putem înțelege mult mai bine felul în care trebuie aplicate principiile generale la situații speciale.

Întrucât în biserica adventistă scrierile Ellenei White se bucură de o înaltă prețuire, vom prezenta câteva dintre comentariile ei privitoare la situații conflic-

tuale dintre stat și cetățeni sau dintre tabere opuse. Multe dintre aceste comentarii se găsesc în *Mărturii*, vol.I, mărturia nr.7 și 9 (vom reda paginile din original).

În aceste pasaje, Ellen White se ocupă de războiul confuz de secesiune dintre statele din sudul și cele din nordul S.U.A., despre care am vorbit în primul articol, privind poziția adventiștilor față de serviciul militar - poziție de necombatanță.

Autoarea, care detesta sclavia negrilor și rebeliunea deținatorilor de sclavi din sud, aprecia că nordul n-a fost pregătit să facă față rebeliunii și considera că guvernul ar fi trebuit să ia măsuri „prompte și radicale” împotriva sudiștilor. „...mii de persoane se uneau cu alianța sudică, ce n-ar fi făcut aceasta dacă guvernul ar fi luat mai înainte măsuri prompte și radicale”. (*Mărturii*, vol. I, pag. 254).

După ce arată că mulți comandanți militari simpatizau cu rebelii și conlucrau cu ei, că nu urmăreau desființarea sclaviei, că erau corupți, cruzi și invidioși, sacrificând multe vieți pentru propriile lor interese și ambiții, Ellen White arată că, în asemenea condiții, Dumnezeu nu poate onora postul național care a fost proclamat.

„Dacă națiunea noastră”, nota ea, „ar respecta postul pe care Dumnezeu l-a ales, atunci El ar primi rugăciunile lor privitoare la război. Dar acum ele nu ajung la urechile Sale...” (pag. 258).

„Dumnezeu pedepsește această națiune pentru teribila crimă a sclaviei... Sudul pentru păcatul sclaviei și Nordul pentru că a tolerat atât de mult influența lui întinsă și dominatoare” (pag. 264).

În continuare, ea notează: „Sudiștii s-au întărit foarte mult de când s-a declanșat

Aron Moldovan

rebeliunea. Dacă Nordul ar fi luat măsuri active, această rebeliune ar fi fost repede zdrobită” (pag. 267).

Susținând că autoritatea și legile lui Dumnezeu sunt mai presus de autoritatea omenească și legile omenești, Ellen White declară: „Datoria noastră este să ascultăm, în orice caz, de legile țării noastre” (pag. 361).

Este limpede că, în următorul pasaj, ea pledează pentru pedepsirea răufăcătorilor: „Dacă nu posedă harul lui Dumnezeu, oamenilor le place să facă răul... Ei dau frâu liber patimilor și poftelor lor, până când toate sentințele nobile sunt pierdute și numai patimile animalice se manifestă. Asemenea oameni au nevoie să simtă o putere stăpânitoare mai înaltă, care să-i constrângă la ascultare. Dacă autoritățile n-ar exercita o putere pentru a înspăimânta pe făcătorii de rele, aceștia s-ar degrada până la nivelul animalelor. Pământul ar deveni din ce în ce mai corupt...”

Mulți au fost orbiți și înșelați în mod grosolan la ultimele alegeri și influența lor a fost folosită spre a pune în funcții de răspundere oameni care trec cu vederea răul... ale căror principii sunt corupte...” (pag. 363).

Poate exista vreo legătură între conducerea vreunui război și încrederea în Dumnezeu? Se pare că da.

„Majoritatea conducătorii din acest război [războiul dintre Nord și Sud, n.a.], în loc să se încredă în Dumnezeu lui Israel și să-și îndrume armatele să se încredă în Singurul care îi poate elibera de vrăjmașii lor întreabă pe prințul demonilor și se încred în el... Dacă ar privi la Domnul și s-ar încrede în El, dacă ar veni numai acolo unde El i-ar putea ajuta, potrivit cu propria Sa

glorie, El ar face aceasta imediat (pag. 364-365).

În alt pasaj, ea dezaproabă pe unii generali care, din invidie și nepăsare, n-au venit în ajutorul celor ce luptau cu încredințare împotriva armatelor rebele ale Sudului. Ea declară: „În unele cazuri, când unii generali se aflau în cele mai teribile lupte, unde oamenii lor cădeau ca ploaia, o întărire la timp potrivit le-ar fi adus biruința. Dar alți generali erau cu totul nepăsători de multe vieți care se pierdeau și, în loc să vină în ajutorul celor ce erau angajați în luptă, deoarece aveau același interes, ei au ezitat să dea ajutorul necesar, temându-se că ceilalți generali vor primi onoarea succesului pentru respingerea dușmanului... Ah, câte mii de vieți au fost sacrificate din cauza aceasta!”

Referindu-se apoi la războiul de independență al Statelor Unite împotriva Angliei, Ellen White nota contrastul: „Conducătorii revoluției lucraseră în unire și cu zel și astfel și-au câștigat independența. Dar cei de astăzi acționează ca demonii, nu ca niște ființe omenești” (pag. 366).

Deplângând lipsa de unire în simțăminte și fapte între cei aflați pe câmpul de luptă, Ellen White declară decepționată: „Cum poate Dumnezeu să meargă cu o armată atât de coruptă? Cum poate înfrânge pe vrăjmașii lor, spre onoarea Sa, și să le dea biruință?... Acest război este cu totul deosebit și cel mai oribil și zdrobitor de inimă...” (pag. 367).

Avraam, un războinic iscusit

Ellen White descrie pe Avraam în cuvinte elogioase astfel:

„Viața și caracterul său, în contrast vădit cu cele ale închinătorilor idolatri, au exercitat o influență puternică în favoarea adevăratei credințe.

Supunerea sa față de Dumnezeu era neclintită, în timp ce bunătatea și gingășia inspirau încredere și prietenie, iar măreția lui impunea respect și onoare" (*Patriarhi și profeti*, pag. 125, ed. 1996).

„Bogat în credință, nobil în generozitate, neșovăitor în ascultare și umil în simplitatea vieții lui de pelerin, Avraam a fost, de asemenea, înțeles în diplomație, viteaz și priceput în război” (*Ibid.*)

Comentând intervenția lui Avraam în favoarea lui Lot, Ellen White scrie:

„Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război. Din însăși tabăra sa, el a chemat trei sute optsprezece slujitori pregătiți, crescuți în temere de Dumnezeu, deprinși în serviciul stăpânului lor și în mânărea armelor. Aliații săi, Mamre, Eșcol și Aner, s-au unit cu celele lor și împreună au început să urmărească pe invadatori. Elamiții și aliații lor tăbăriră la Dan... ei s-au datat la mâncare și băutură. Patriarhul și-a împărțit forțele, așa încât ele să se apropie din mai multe părți, și noaptea a atacat tabăra. Atacul său, atât de puternic și neașteptat, a avut ca rezultat o victorie rapidă. Împăratul Elamului a fost ucis și armata sa, lovită de panică, a fost cu desăvârșire nimicită. Lot și familia sa, împreună cu toți prizonierii și bunurile lor, au fost eliberați și o bogată pradă de război a căzut în mâinile biruitorilor. Biruința se datora, în primul rând, lui Dumnezeu și apoi lui Avraam. Adoratorul lui Iehova nu numai că adusese un mare serviciu țării, dar se dovedise a fi un om curajos. Se dovedise că viața de neprihănire nu este lasitate și că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susținerea a ceea ce este drept și gata să-l apere pe cel oprimat. Actul său eroic a adus o influență largă printre neamurile înconjurătoare...” (*Ibid.*, pag. 126, 127).

Refuzul lui Avraam de a primi la întoarcere vre-o-

compensă de la conducătorii din valea Iordanului pentru riscurile asumate descoperă încă o dată noblețea caracterului său, iar binecuvântarea primită din partea lui Melhisedec justifică procedeelele sale.

Nu este necesar să redăm aici comentariile Elenei White privitoare la lupta israeliților de sub comanda lui Ghedeon împotriva madianiților sau cele referitoare la biruințele obținute de Iosua și cuceritorii Canaanului împotriva acestor popoare idolatre. Ele sunt toate pozitive.

Când Saul s-a dovedit necredincios, Dumnezeu l-a izbăvit pe Israel din mâna filistenilor prin Ionatan, fiul lui Saul, și însoțitorul său. Ellen White comentează:

Călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, el [Ionatan] i-a făcut purtătorului armelor sale propunerea ca ei să atace tabăra inamicului pe neașteptate. Purtătorul armelor, care era și el un bărbat al credinței și rugăciunii, a fost de acord cu planul... După ce au înălțat rugăciuni serioase Dumnezeului părinților lor, s-au înțeles asupra unui semn... Ei au pătruns în tabăra vrăjmașilor, omorându-i pe străjeri...

Îngerii din cer îi protejau pe Ionatan și pe însoțitorul său, îngerii luptau alături de ei și filistenii au căzut înaintea lor... chiar și filistenii au recunoscut că Dumnezeu lucrează la eliberarea lui Israel... (*Ibid.*, pag. 643, 644).

Relatarea continuă cu descrierea biruinței depline a israeliților asupra filistenilor, sub conducerea lui Dumnezeu. Să mai amintim un singur caz din Vechiul Testament, în care oamenii sunt chemați să aducă la îndeplinire judecata lui Dumnezeu: nimicirea amaleciților (vezi 1 Sam. 15). Lui Saul i s-a dat porunca să extermine acest popor, care atinsese culmea nelegiuirii. Comentând aceasta, Ellen White notează:

„Îndelunga răbdare pe care Dumnezeu o are față

de cei răi îi face pe oameni și mai cutezători în neascultarea lor, dar pedepsirea lor nu este mai puțin hotărâtă și nici mai puțin înspăimântătoare, chiar dacă este amănată multă vreme (Isaia 28, 21). Pentru Dumnezeu nostru milos, lucrarea de pedepsire este ceva ciudat (Ezech. 33, 11; Exod 34, 6, 7). Chiar dacă nu are plăcere de răzbunare, El va aduce judecata asupra călcătorilor legii Sale. El este nevoit să facă aceasta pentru a-i scăpa pe locuitorii pământului de o degradare deplină și de o pedeapsă veșnică. Pentru a-i salva pe unii trebuie să-i nimicească pe cei împietriți în păcat. Naum 1, 3” (*Ibid.*, pag. 649).

Dar, chiar dacă Noul Testament spune că „prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate... au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștiri vrăjmașe” (Evrei 11, 33, 34), s-ar putea pune întrebarea dacă, după Golgota, statul mai are dreptul să recurgă la violență, în vreo împrejurare oarecare, sau să își constrângă cetățenii să respecte legile care nu vin în conflict cu Biblia. Poate, pe lângă extrasele prezentate în acest articol din scrierile Elenei White privind războiul civil din S.U.A., ar putea fi de folos și pasajul biblic din Romani 13, 1-7.

În încheiere, să prezentăm un caz din frământata istorie a Reformației. Jan Huss fusese ars pe rug ca eretic în anul 1415. Ieronim i-a urmat la scurt timp. Dar influența lor nu s-a stins o dată cu focul care i-a mistuit. Cauza lor a triumfat în Boemia. Dar papa și împăratul s-au unit să zdrobească această mișcare și armatele lui Sigismund au năvălit în Boemia. (*Tragedia veacurilor*, pag. 103, ed. 1981).

„Ziska, unul dintre cei mai pricepuți generali din vremea lui, a fost conducătorul boemilor. Încercându-se în Dumnezeu și în dreptatea cauzei lor, acest popor a înfruntat armatele cele mai puternice care puteau fi aduse

împotriva lor... Husiții se ridicaseră mai presus de teama de moarte și nimeni nu li se putea împotrivi” (*Ibid.*).

După moartea lui Ziska, o nouă invadare a Boemiei s-a soldat cu o teribilă înfrângere. S-a proclamat o nouă cruciadă, la care a participat o mare mulțime. În timp ce armatele stăteau față în față, despărțite doar de un râu, s-a întâmplat ceva neobișnuit. Armata invadatoare a intrat în panică de parcă ar fi fost urmărită de o putere nevăzută. Un mare număr dintre ei au fost măcelăriți de către armata husită, care a pomit în urmărirea fugărilor și o pradă imensă a căzut în mâinile biruitorilor.

A urmat însă o cruciadă împotriva „ereticilor”, în care a luptat un foarte mare număr de oameni din toată Europa, cărora li se făgăduise iertarea celor mai odioase crime și o bogată răsplătire în ceruri. După o retragere tactică, forțele husite, conduse de generalul Procopius, s-au întors împotriva invadatorilor. Din nou panica i-a cuprins pe cruciați, care fugeau îngroziți și în dezordine din fața unui popor mic și slab. Ellen White continuă:

„Aici a fost o manifestare a puterii divine... Acela care a împins oștile lui Farou în Marea Roșie, care a pus pe fugă armatele lui Madian dinaintea lui Ghedeon și a celor trei sute care erau cu el, care într-o singură noapte a distrus forțele asirianului celui îngâmfat, și-a întins iarăși mâna pentru a nimici puterea apăsătorului... (*Ibid.*, pag. 105).

Poate că aceste comentarii ale Elenei White și altele asemănătoare i-au determinat pe unii conducători ai bisericii adventiste să considere că nu trebuie să se aplice măsturi disciplinare împotriva celor care, contrar principiului necombatanței, în împrejurări excepționale, au acționat după convingerile conștiinței lor, atunci când au acceptat să facă serviciul militar combatant.

Ajutați-i să devină tot ceea ce doresc să fie

În calendarul adventist, un Sabat special este pus deoparte pentru orice cauză valoroasă care trebuie promovată și susținută: libertatea religioasă, sănătatea, misiunea mondială, lucrarea prin radio. Nu putea să lipsească din acest calendar **Ziua educației**.

Cele mai multe introduceri în domeniul educației sau pedagogiei încep cu întrebarea simplă: De ce educație? Prin ce mijloace?

Grecii spuneau: „Fiți înțelepți; luați sabia rațiunii și apoi veți putea îndepărta orice obstacol din calea progresului. Gândiți și astfel vă veți forma corpul, mintea și sufletul”.

Românii spuneau: „Aveți nevoie de lege, ordine și civilizație. Atunci când are mediul favorabil, sămânța dezvoltării va produce cu siguranță recolta de împliniri dorită”.

Un umanist va spune: „Ce tot vorbiți acolo? Sămânța există în tine. Fiecare persoană are în ea însăși tot potențialul de creștere. Descoperă-l și folosește-l. Munții se vor cutremura în ascensiunea ta către cer”.

Astfel de glasuri și încă multe altele domină lumea. Adventiștii de ziua a șaptea au spus însă NU unor astfel de afirmații nedeslășite. Noi privim la o **Persoană** și am găsit în El temelia sistemului nostru educațional.

Acel **Om** nu este o ficțiune; El este real. El nu este o părere; El este răspunsul. El a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. În acel Adevăr, în acea Cale, în acea Viață, adventiștii au descoperit nu numai scopul central al existenței lor, ci și baza misiunii, a slujirii și a speranței.

El este „Cuvântul” prin care au fost create toate lucrurile. El este Cel care ne vorbește. Să citim Deut. 6,4-9.

Recomandăm ca instructorii de la Școala de Sabat și cadrele didactice din comunitate să-l însoțească pe vorbitor la amvon. Copiii să recite sau să cânte. La începutul predicii, să fie prezentată o povestire pentru copii. Acolo unde este posibil, copiii să fie conduși în față.

Gheorghe Modoran

Să privim la trei aspecte prezente în acest capitol.

1. Scopul nostru

Care este cel mai mare scop al educației? Răspunsul îl găsim în cap. 6,5: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”.

A învăța să iubești pe Domnul! Cine trebuie să predea?

- Părinții? Desigur!

- Instructorii de la Școala de Sabat? Desigur!

- Profesorii din școlile adventiste? Cu siguranță.

Dar, privind cu atenție pasajul, observăm că Dumnezeu se adresează întregului popor: „Ascultă, Israele”. Întregul popor are datoria și privilegiul să învețe tânără generație să iubească pe Domnul, să iubească pe părinții lor, să iubească pe prietenii și pe vrăjmașii lor.

Aceasta ne amintește de lucrarea de o viață a sorei White: să restabilească un sistem de educație care face din Dumnezeu centrul instruirii copiilor noștri.

2. Binecuvântarea noastră

De ce ne încurajează Dumnezeu să petrecem timp, să cheltuim bani și energie pentru educația copiilor pentru Dumnezeu? Răspunsul biblic este: „Ca să fii fericit” (Deut. 6,8). Ca un bun părinte, Dumnezeu îi iubește pe copiii și pe tinerii noștri și dorește să-i vadă fericiți și sănătoși.

3. Moștenirea noastră

Ce mesaj trebuie să transmitem generației noastre? Să citim Deuteronom 6,20-23.

Canaanul este ținta călătoriei pentru noi și copiii noștri. Iar drumul spre Canaan se cade să fie presărat cu popasuri în care să învățăm cum să devenim cetățeni ai împărăției.

Marea făgăduință a Bibliei răsună cu putere în Is. 54,13: „Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi”.

O altă traducere spune astfel: „Și toți fiii tăi vor fi învățați de Domnul; și mare va fi pacea fiilor tăi”.

Acest verset ne spune că educația creștină a tuturor copiilor noștri este un mandat divin. El constituie o declarație de misiune de o importanță uriașă înaintea lui Dumnezeu și nu poate fi ignorat decât cu pierderi înfricoșătoare.

Orice comunitate care nu-și poate salva propriii copii și tineri nu poate avea nimic de spus cu privire la salvarea lumii. A sosit timpul când bisericile noastre să se roage și să facă planuri, când membrii noștri să investească și să se investească în marea operă de educare și salvare a copiilor și tinerilor noștri.

Este timpul să ne gândim în modul cel mai serios cine să facă mai departe educația copiilor noștri. Este timpul ca fiecare biserică locală să facă planuri pentru deschiderea unei instituții de învățare (o grădiniță, o școală primară) pentru siguranța și viitorul veșnic al copiilor noștri. Este vremea când să privim cu interes spre cele trei licee adventiste, unde câteva sute de tineri pot primi o educație atât pentru viață, cât și pentru eternitate.

Marea întrebare pe care și-o pun conducătorii bisericii, profesorii și părinții este următoarea: Să înființăm propriile noastre școli? Răspunsul inspirat din partea lui Dumnezeu este mai mult decât încurajator în această privință: avem o însărcinare divină. Acolo unde biserica adventistă de ziua a șaptea organizează propriul ei sistem de educație, ea împlinește un act deosebit de ascultare față de voința lui Dumnezeu.

Noua Lege a învățământului, cu toate lacunele ei, creează, pentru adventismul din România, posi-

bilitatea organizării unui sistem propriu de educație. Art. 3 din Regulamentul de aplicare a Legii învățământului privind învățământul particular prevede: „Unitățile de învățământ particular pot fi înființate, în condițiile legii, de persoane fizice sau juridice, agenți economici din sectorul privat, culte recunoscute oficial de stat”.

Atât pentru deschiderea de noi școli, cât și pentru alegerea uneia dintre școlile adventiste (liceele de la București, Cluj-Napoca și Craiova sau școala postliceală sanitară de la Brăila), întrebarea care se pune este: Merită? Merită efortul financiar? Merită depărtarea de familie?

Iată câteva motive pentru care vă încurajez să alegeți o școală adventistă.

1. Sistemul de educație adventist dezvoltă o relație strânsă cu Isus. Sora White spune: „Lucrarea educației și lucrarea mântuirii sunt, în înțelesul cel mai înalt, una și aceeași, pentru că, atât în educație, cât și în mântuire, nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos” (Educație pag. 30 engl.).

Iată de ce, în școlile noastre se predau materii de religie. Iată de ce avem momente de închinare, de ce ne rugăm la începutul și la încheierea cursurilor, de ce cântăm împreună, de ce planuim activități în comunitate, de ce mergem în călătoriile misionare. Isus este în centrul lumii noastre școlare, în inima declarației noastre de misiune. Isus încă ne învață despre dragostea adevărată, despre iertarea zilnică, despre încurajare și speranță.

Dragi tineri, întrebați-vă care este cel mai important lucru din viața voastră. Este cariera, averea, renumele vostru? O slujbă înaltă, plăceri, distracții?

Sau ați dori, indiferent de cariera pe care v-o alegeți, să trăiți având în vedere o perspectivă creștină? Dacă doriți să vă zidiți viața împreună cu Isus, de ce să nu frecvențați o școală care are o perspectivă spirituală înaltă pentru viața voastră? Iată preocuparea nr. 1 a unei școli adventiste - cum să dezvolte o apreciere înaltă pen-

tru ceea ce face Isus pentru oameni. Ce altceva ar putea fi mai important?

2. Școlile adventiste înțeleg nevoia noastră de închinare. Școala adventistă nu numai că apără dreptul nostru de închinare, dar recunoaște și nevoia noastră de închinare. Se oferă ocazia altarului de dimineață și seară, grupe speciale de rugăciune. La sfârșitul săptămânii, închinarea are loc într-o atmosferă specială: puteți să ascultați sau să cântați în corul școlii, într-un grup vocal sau într-o orchestră, folosindu-vă talentele pentru a înălța inimile închinătorilor. Și, potrivit vârstei voastre, puteți asculta unele dintre cele mai bune predici pe care le-ați auzit vreodată.

Și nu uitați rolul vostru în experiența închinării. Dincolo de bucuria de a fi membri ai unei biserici dinamice, veți avea, de asemenea, ocazia să conduceți pe alții la închinare, să vorbiți, să vă rugați, să predați studii biblice. Puteți fi implicați în cea mai sfântă dimensiune a experienței creștine.

3. Școlile adventiste - o descoperire a unei noi familii. De-a lungul anilor de studii veți vedea de câți colegi vă veți putea apropia, ce prietenii durabile veți încheia, ce relații deosebite veți putea stabili cu profesorii, ce repede și frumos trece timpul pentru cei cu preocupări de valoare.

4. Școlile adventiste oferă o educație de calitate. Desigur, nimeni nu dorește să frecventeze o școală fundamentată pe Hristos, preocupată de închinare și slujire și care, totuși, să uite misiunea esențială a școlii - să ofere o educație de calitate. O școală adventistă trebuie să aibă o reputație deosebită pentru calitate.

5. Școlile adventiste - centre ale misiunii de salvare. Cum ar arăta biserica, dacă lucrarea de educație religioasă ar fi privită așa cum trebuie să fie - evanghelizarea cea mai semnificativă și plină de roade? Cercetări *Valuegenesis* au arătat că 70% dintre cei care frecventează aceste școli rămân pentru toată viața membri credincioși în biserică.

Școlile noastre pot deveni adevărate „cetăți de scăpare” pen-

tru tineretul nostru. Ele pot fi bariere puternice împotriva degradării morale atât de mult răspândite în lumea noastră. Dacă a fost vreun timp când adevărul acesta să fie bine înțeles, acel timp este acum.

6. Școlile adventiste pot oferi modele. „Nu doar să-mi spui; lasă-mă să văd!” Să nu subestimăm niciodată impactul unui profesor; influența unui bun profesor în dezvoltarea unui caracter este incalculabilă.

„Profesori, ce posibilități vă stau în față! Voi aveți privilegiul de a modela mințile și caracterul tinerilor pe care îi aveți în grijă” (*Fundamentele educației creștine*, pag. 90 engl.). Da! Un profesor lucrează pentru veșnicie și el nu va ști niciodată unde se oprește influența sa.

7. Școlile adventiste - promotoare de siguranță și standarde înalte. Un părinte recunoștea: „Așa de multe școli publice au devenit nesigure, pline de violență, locuri primejdioase. Nu pot să vă spun cât de mulțumit sunt pentru atmosfera de siguranță din școlile noastre adventiste”.

Și noi avem probleme de disciplină, de comportament, în școlile adventiste. Încă nu suntem în ceruri. Profesorii și pedagogii păstrează însă un ochi atent, grijuliu, de părinte, veghind la dezvoltarea și comportarea sănătoasă a elevilor noștri.

Astăzi, alții se ocupă de educația copiilor noștri, în bună măsură: prietenii lor, TV, colegii lor, strada, școala. Părinții nu mai fac față atacurilor puternice asupra copiilor lor din partea unei societăți profund secularizate.

Cât de binefăcătoare pentru copii și părinți, pentru aici și pentru veșnicie, s-ar dovedi existența unui sistem de educație adventist! Și noi suntem încă abia la început. Anii cei mai buni pentru educația copiilor noștri încă nu ne aparțin. Cât de mare nevoie este astăzi ca o comunitate cu copii să devină și o școală adevărată. Aceasta este provocarea lui Dumnezeu pentru părinții fizici și spirituali ai bisericii.

Vom prinde ocazia de azi!

George Modoran este directorul Departamentului de educație al Uniunii

SĂNĂTATE CU ORICE PREȚ?

După ce a căzut printre zăbrelele odăii sale de sus, Ahazia, împăratul lui Israel, a trimis niște soli să întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știe dacă se va vindeca sau nu. „Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie Tișbitul: 'Scoală-te și suie-te înaintea solilor împăratului Semariei și spune-le: Oare nu este Dumnezeu în Israel de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?'”

Din nefericire, istoria aceasta se repetă cu o consecvență înspăimântătoare. Oameni terorizați de suferință, durere, boală și moarte, aleargă desperați într-o parte și în alta, căutând vindecarea și ea nu vine; vor să știe dacă vor scăpa sau nu de bolile lor. Mulți sunt dispuși să ofere „un sfat bun” care rezolvă orice fel de problemă de ordin medical fără să dea greș. Și mai mulți sunt gata să accepte orice sfat de la oricine, cu o încredere care ar fi demnă de o cauză mai bună.

Lupta dintre Dumnezeu și Satana se manifestă nu numai pe tărâm spiritual, ci și la nivel fizic. Dumnezeu dorește ca, printr-un stil de viață sănătos, omul să poată contracara o mare parte din nenorocirile datorate prezenței păcatului în lume. Omul ar vrea să beneficieze de sănătate, dar fără să respecte principiile de viață corespunzătoare. Rezultatul este boala, care uneori poate fi atât de gravă încât șansele de a scăpa cu viață să se reducă simțitor. Apelează la medici, dar de multe ori nici ei nu mai pot face mare lucru. Atunci, în disperare de cauză, este în stare să aplice orice sfat sau orice fel de procedură terapeutică, fără să se mai întrebe dacă ce face este bine sau nu.

În ultimul timp, metodele paramedicale de vindecare au luat o amploare considerabilă, direct proporțională cu înmulțirea răului în lume. La tot pasul se aude de bioenergie, acupunctură, presopunctură, homeopatie, irisdiagnoză, psihoterapie și multe altele. Toate aceste procedee terapeutice sunt prezentate

într-un ambalaj foarte atrăgător, în așa fel încât beneficiarul să nu mai fie interesat și de conținut. Toate promet o vindecare fără dureri, fără efecte secundare și fără schimbarea concepției de viață, deci par a fi „vrednice de dorit”. Sunt ele recomandate pentru un creștin?

Fiecare trebuie să hotărască pentru sine dacă va accepta sau nu să fie tratat prin procedee paramedicale, dar hotărârea tre-

buie luată în cunoștință de cauză. Trebuie să știm că:

1. Toate aceste practici au la bază un substrat filozofic oriental de diverse nuanțe, ce este în directă opoziție cu Biblia.
 2. Nici una dintre aceste tehnici nu poate fi explicată pe baze științifice medicale, chiar dacă s-au făcut încercări numeroase.
 3. Multe dintre aceste metode folosesc hipnoza mai mult sau mai puțin disimulată.
 4. Pot fi practicate de medici sau nemedici, de aceea titlul de „doctor” sau firma unei clinici medicale nu constituie o garanție că vom fi protejați automat de influențe nefaste.
 5. Rezultatele pe care le obțin pot fi nule sau, dimpotrivă, spectaculoase, ele neconstituind o dovadă a „binefacerilor” acestor procedee, deoarece ameliorarea sănătății este de cele mai multe ori trecătoare și este însoțită de dezordine în echilibrul psihic și spiritual al persoanei în cauză.
 6. Cei care s-au supus de mai multe ori acestor terapii ajung de obicei să nu mai aibă plăcere pentru studiul Bibliei și rugăciune.
- Merită să plătim orice preț pentru a fi sănătoși? Domnul Hristos ne sugerează un răspuns tot printr-o întrebare: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea dacă și-ar pierde sufletul?” (Mat. 16,26).

dr. Narcis Prisăcaru

ROMÂNIA ÎN PRESA ADVENTISTĂ

Între prieteni

În urmă cu câteva luni mi-am împlinit visul de-o viață, acela de a vizita provincia Bucovina, unde s-a născut bunica mea. Când fiica noastră, Robin, a mers să predea engleza la un liceu adventist din România, am descoperit că Bucovina se întinde pe partea cealaltă a munților acestei țări. Robin avea să locuiască la o distanță de numai câteva ceasuri de acea regiune. Am știut atunci că, dacă ar fi cătuși de puțin posibil, voi merge acolo într-o vizită.

Soarele cobora spre apus când am sosit la Suceava, Bucovina, după o zi de condus și de colindat prin frumoșii Munți Carpați. Am călătorit împreună cu Robin și cu unul dintre prietenii ei, un tânăr care a ajutat atât cu mașina, cât și ca traducător. Ei hotărâseră să petrecem ultima parte a săptămânii împreună cu familia unuia dintre elevii lor de la liceu.

Gazda noastră m-a salutat cu un zâmbet, o îmbrățișare și câte un sărut pe fiecare obraz. La ora culcării, dansa a mers să doarmă pe un pat din bucătărie. Ceilalți s-au culcat pe canapeaua din sufragerie. Robin și cu mine am dormit în așternuturi apretate, brodate, în patul gazdei.

A doua zi am petrecut-o mergând de la o comună la alta. Am făcut poze lângă un stog de fân și am mâncat mere acre dintr-un pom de pe marginea drumului. Pe traseu, am întâlnit multe mașini agricole, găște, căruțe trase de cai și - spre seară - cirezi de vaci care mergeau agale spre casă. Fiecare comună avea propriul ei stil - ornamente din lemn sculptat în jurul ușilor și ferestrelor, casele zugrăvite într-o anumită culoare.

Eu i-am urmat pe tineri, pentru studiul biblic al Școlii de Sabat, într-o curte acoperită cu iarbă, printre ruinele unei mănăstiri din apropiere. Am fost invitați să servim masa în mijlocul naturii. La început am fost serviți cu pâine rumenă și multă ciorbă de varză, fierbinte. Acestea aveau să fie doar primul fel de mâncare. Când n-am mai putut mânca, gazda m-a rugat să povestesc despre biserica noastră din America. Am continuat să vorbesc până când interpretul nostru a ajuns la capătul puterilor. Aș fi vrut atât de mult să cunosc limba română, ca să pot vorbi cu înșămi cu acești scumpi oameni. Când au aflat că Robin se trage din Bucovina, gazda noastră și-a apăsât mâinile pe piept și a spus: „Cred că v-a atras ceva înapoi, spre patrie”.

Cred că se poate ca ea să fi avut dreptate, m-am îndrăgostit de România - cu orașele și comunele ei frumoase, cu vacile cu ochi blajini, cu munții abrupti și câmpiile presărate cu dealuri. Dar, mai presus de toate, m-am îndrăgostit de oameni. Ei au ceva pe care noi, în America de Nord, avem deseori nevoie să-l consolidăm - un sentiment de comuniune și colectivitate. Oriunde mergeam, eram binevenită ca soră iubită în Domnul Hristos. Ei m-au făcut părtașă la hrana, căminul și inima lor. A fost o frumoasă lecție de ospitalitate creștină.

Penny Estes Wheeler, editor
Women of Spirit - ediția de iarnă 1996

Teologi AZS se întâlnesc cu păzitori ai Sabatului neadventiști. În decembrie 1995, teologul Samuele Bacchiocchi a avut ocazia să vorbească - despre perspectiva adventistă cu privire la Sabat - unui număr de patru sute de păzitori ai Sabatului, neadventiști, la o neobișnuită conferință pe tema Sabatului. Mulți dintre participanți sunt foști membri ai așa-numitei Biserici mondiale a lui Dumnezeu (Worldwide Church of God) care, cu puțin timp în urmă, a renunțat la multe dintre învățăturile ei fundamentale, printre care și Sabatul zilei a șaptea și zecimea. Dr. Bacchiocchi a fost unul dintre principalii vorbitori la conferință, unde a prezentat cinci prelegeri. Dânsul relatează cele de mai jos.

„Cam patru sute de administratori, profesori, pastori și membri laici, din șaptesprezece biserici și organizații diferite, care păzesc Sabatul, au participat la al doilea 'Jubileu '95, Prieteni ai convenției cu privire la Sabat', care s-a ținut la San Antonio, Texas, între 23 și 25 decembrie. Prima convenție de acest fel a avut loc la Dana Point, California, în zilele de 28 și 29 mai.

Convenția, care a durat trei zile, a fost organizată de Prietenii Sabatului, un grup de creștini care au părăsit Biserica mondială a lui Dumnezeu (BMD) în 1995, atunci când pastorul general (președintele), Joseph Tkach, a făcut unele schimbări doctrinale, cu scopul să alinieze mai mult biserica la tendința generală a protestantismului.

Dintre schimbări a făcut parte și renunțarea la Sabat, la păzirea sărbătorilor anuale și la deosebirea dintre alimentele curate și cele necurate. BMD a declarat că aceste obiceiuri fac parte din vechiul legământ și că nu mai sunt obligatorii pentru membrii ei. Ca rezultat, aproape 50.000 de membri și 500 de pastori au părăsit biserica.

Organizația Prietenii Sabatului nu a fost înființată ca să dea naștere unei biserici noi, ci să cultive o mai adâncă înțelegere și trăire a experienței Sabatului, într-o vreme în care această învățătură este atacată. Organizatorii au invitat oameni erudiți și conducători din diferite biserici care păzesc Sabatul, să pregătească studii cu privire la o varietate de aspecte teologice, istorice și practice ale Sabatului și ale sărbătorilor anuale.

Printre bisericile și organizațiile păzitoare ale Sabatului, care au trimis reprezentanți la această conferință, s-au numărat Biserica unită a lui Dumnezeu, Biserica globală a lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu de ziua a șaptea, Biserica lui Dumnezeu internațională, Prietenii fraților, Biserica filadelfică a lui Dumnezeu, Asociația pentru dezvoltarea creștină, Asociația Sabatului biblic și Biserica adventistă de ziua a șaptea.

Biserica noastră a fost reprezentată de fratele George Reid, directorul Institutului pentru cercetări biblice, cu sediul la Conferința Generală, și de mine. Fratele Reid a adus salutări și cuvinte de încurajare din partea Conferinței Generale, iar eu am prezentat cinci prelegeri, patru despre Sabat și una cu privire la sărbătorile de primăvară din vechiul Israel.

Interesul, receptivitatea și răspunsul din partea participanților au fost minunate. Ei au participat la întâlniri, care începeau dimineața la ora opt și se terminau seara la ora opt, cu o singură pauză de o oră, pentru masă. Acest interes deosebit a fost motivat de faptul că, pentru mulți dintre participanți, Sabatul a ajuns un adevăr prin care suntem puși la probă și, în unele cazuri, a dus la despărțire în familie, când unul dintre soți era hotărât să rămână credincios Sabatului, iar celălalt dorea să renunțe la Sabat.

Un bărbat mi-a spus astfel: 'După treizeci de ani în care am păzit Sabatul, nu mi-aș fi imaginat niciodată că voi traversa țara cu avionul și voi plăti o taxă de înscriere de patruzeci de dolari, ca să particip la o convenție și să învăț mai mult despre Sabat. Însă, după toate atacurile contra Sabatului, am nevoie să cunosc mai mult despre acest subiect'.

Uneori este nevoie de o criză, pentru ca oamenii să fie determinați să caute o mai deplină înțelegere a învățăturilor lor. Criza actuală, care a scindat BMD și a făcut ca 50 000 de membri (aproape jumătate din numărul lor total) să părăsească biserica fiindcă doresc să-și păstreze angajamentul față de principiul și practica păzirii Sabatului, oferă o ocazie fără precedent ca adventiștii de ziua a șaptea să spună bun-venit celor aflați în căutarea unei noi biserici. Mulți dintre ei ne vizitează în Sabat dimineața, ca să se convingă cu privire la noi."

Adventist Review, 18 ianuarie 1996

Lucrarea misionară în penitenciare - prioritatea nr. 1 în Insulele Cayman. Membrii din Insulele Cayman au făcut din evanghelizarea în penitenciare o prioritate de seamă. În urma lucrării lui Herbert Nugent, un membru adventist din Grand Cayman, în ultimele trei luni au fost botezați douăzeci și patru de deținuți în închisoarea Northward. Acest număr reprezintă 14% din totalul deținuților.

Adventist Review, 18 ianuarie 1996

Postul de radio Sarajevo, programat să transmită cu începere din luna martie. *Radio mondial adventist (AWR)* s-a unit într-un efort de cooperare cu biserica adventistă din Sarajevo, Bosnia, ca să înceapă o nouă emisie a postului de radio *Vocea speranței*, pe plan local. Noul post de radio (250 wați FM) va sluji o

jumătate de milion de oameni din această capitală, care se luptă să se refacă după ani de tulburări politice. Biserica adventistă din acest oraș a cerut ca AWR să o ajute în încercarea de a aduce vindecare și pace mulțimilor de oameni oboșiți de război. Proiectul este coordonat de către Diviziunea trans-euro-peană a bisericii adventiste.

Cu ajutorul AWR se instalează un nou studio în clădirea bisericii, iar coordonatorul postului intenționează să înceapă difuzarea emisiunilor în cursul lunii martie. În afară de programele realizate de membrii bisericii locale, vor oferi programe, în limbile sârbă și croată, și posturile *Vocea speranței* din Zagreb și Belgrad.

În ultimii ani, caracterizați de război, adventiștii au avut un rol activ în oferirea de ajutoare umanitare pentru Sarajevo, inclusiv medicamente, alimente și un serviciu poștal special care, uneori, a fost singura cale de comunicație a orașului cu restul lumii. Membrii bisericii locale consideră că acest post de emisie reprezintă un nou mod prin care să ajute orașul lor să-și redescopere identitatea.

AWRecorder, februarie 1996

Un efort misionar în Africa de Sud are ca rezultat botezarea a patruzeci de persoane. Adly Campos, din America de Nord, care a înființat de curând propria ei asociație evanghelică, a condus o serie de eforturi misionare la Cape Town, Africa de Sud, pomind de la tema „Familii înfloritoare”.

În cursul seriei, sora Campos a așezat solia adventistă în contextul formării unor familii creștine puternice. În afara celor patruzeci de persoane botezate, altele 125 au completat formularele cursului prezentat de Campos, iar cincizeci și opt de perechi și-au înnoit legământul conjugal.

Adventist Review, 21 decembrie 1995

„VOCEA SPERANȚEI” DIN BUCUREȘTI EMITE DIN NOU!

Printr-o hotărâre a Curtii de Apel, deciziile Consiliului Național al Audiovizualului, care au pus Radio Vocea Speranței în imposibilitatea de a mai emite, au fost anulate până când Curtea de contencios administrativ va da o sentință definitivă. Începând cu 6 aprilie a fost reluată emisiunea.

Adventiștii vor prezenta principiul de sănătate la televiziunea coreană.

Guvernul corean i-a autorizat pe conducătorii bisericii adventiste să transmită un program de sănătate pe Rețeaua TV Creștină din Coreea, o rețea națională de televiziune.

Adventist Review, 21 decembrie 1995

O nouă creștere în Guatemala. Cu aproape 65.000 de membri, Misiunea Guatemala a raportat 5.025 persoane botezate și o creștere cu 30% a zecimii în anul 1995. Creșterea este atribuită noilor forme de evanghelizare, aplicate în fiecare dintre cele cincizeci de noi biserici și trei școli construite de Voluntarii internaționali Maranatha în 1994.

Adventist Review, 21 martie 1996

O veste bună din Cuba. În pofida unor greutăți enorme, conducătorii adventiști din Cuba planifică un mare efort evanghelic „Mega Cuba”, pentru anul 1996.

Liderii bisericii și-au pus ținta ca două mii de persoane să fie botezate în anul 1996, aproximativ 15% din totalul de treisprezece mii al adventiștilor din Cuba.

Odată cu planurile de evanghelizare, a început și construirea unui nou seminar adventist, care va găzdui două sute de studenți. Construcția va înlocui vechiul Colegiu adventist al Antilelor, care a fost confiscat de către guvern cu ani în urmă.

S-a ținut pentru prima dată în Cuba o întâlnire a femeilor adventiste. La această convocare istorică au luat parte o sută de soții de pastori și alte femei angajate în activități religioase și sociale.

Adventist Review, 14 decembrie 1995

Femei indoneziene evanghelizează la Bandung.

Grupuri de femei din departamentul Slujirea femeilor, de la Spitalul Adventist din Bandung, Colegiul uniunii indoneziene și filiala din Bandung a Asociației soțiilor de pastori au cooperat într-o serie de evanghelizări ce au avut ca rezultat optsprezece persoane botezate.

Seria a pus accentul pe sănătatea fizică, spirituală și mintală a femeilor.

Adventist Review, 11 ianuarie 1996

Prinț din Samoa devine adventist. Afioga Lualusamamaia Nofoaavea Tamasese, un prinț din Samoa, s-a alăturat recent bisericii adventiste din Samoa, în nordul Noii Zeelande.

Viața lui Tamasese, un fiu al Marelui Șef Tupua Tamases Lealofi III, a fost influențată de trei biserici diferite. În mărturia sa, Tamasese a spus că „moștenirea familiei mele privilegiate a fost o pierdere, în comparație cu prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus ca Domnul meu”.

Adventist Review, 11 ianuarie 1996

Vizită. Frații Ulrich Frikart și Erich Amelung, președinții și trezorerii Diviziunii noastre, s-au aflat în Angola și Mozambic între 14 și 27 februarie 1996. Cu această ocazie, ne informează fr. Frikart, a avut loc Adunarea generală a uniunii angoleze, prima după încetarea ostilităților. Fr. Vasco Cubenda a fost reales ca președinte. Au fost votate planuri evanghelice ambițioase, în mod special privind instruirea a o mie de tineri care vor fi trimiși să formeze biserici noi în locuri fără prezență adventistă.

Primul congres național al exploratorilor s-a desfășurat la Luanda, cu participarea a peste 15.000 de tineri între 12 și 16 ani.

La Huambo, unde se află și sediul uniunii, funcționează seminarul teologic, cu 44 de studenți. Orașul nu are nici acum apă și electricitate. O parte din darul pentru Sabatul al treisprezecelea din trimestrul doi, 1997, va fi destinat construirii unui centru de evanghelizare în acest oraș pustiit de război.

În decembrie 1995, 25.000 de surori s-au întrunit la Huambo pentru Congresul activităților de femei. În cadrul congresului s-a organizat o acțiune filantropică specială pentru spitalul regional și pentru ajutorarea familiilor celor mai sărace, în cooperare cu ADRA. Adunarea generală a uniunii a ales o persoană care să conducă departamentul activităților pentru femei și să promoveze numeroasele activități misionare ale surorilor noastre din Angola.

În Mozambic, comitetul uniunii a votat proiectul evanghelic „Pătrundere 2000”, pentru a duce Evanghelia pretutindeni în țară. În urma unei campanii de evanghelizare susținute de tineri din biserică, guvernatorul unei mari provincii a fost botezat. 350 de tineri voluntari din capitala Maputo vor dedica un an de viață

predicării Evangheliei, cu scopul de a crea 50 de biserici noi.

Serviciul umanitar pentru penitenciare în „Palatul de Justiție”.

Primul număr pe acest an al revistei „Palatul de Justiție”, editată de Uniunea juriștilor din România, a dedicat o pagină dublă prezentării Serviciului umanitar pentru penitenciare și unui interviu cu fr. Lucian Cristescu, președintele asociației. Articolul este foarte favorabil, citând și cuvintele de apreciere ale dlui general Ioan Chiș față de devotamentul și seriozitatea cu care voluntarii adventiști lucrează în închisori.

În fortăreața hindusului, 1.100 oameni devin adventiști. Într-un râu din India, care poartă numele unui mare zeu din pantheonul hindus, mai mult de o mie o sută de oameni au fost botezați recent și s-au alăturat bisericii adventiste de ziua a șaptea.

Oficialii Diviziunii Asia de sud spun că aceasta reprezintă un eveniment semnificativ și constituie cel mai numeros botez adventist de până acum în India, țară predominant hindusă. Botezul din 9 decembrie 1995, în râul Krishna din provincia Andhra Pradesh, a atras multă atenție și un număr de patru mii de participanți.

Primirea creștinismului a fost o consecință a miilor de studii biblice predate de pastori și membri, care au fost sprijiniți prin șapte întâlniri de evanghelizare simultane, conduse de Asociația pastorală a Diviziunii nord-americane și de șapte evangheliști nord-americani.

Adventist Review, 11 ianuarie 1996

Vești rele din Sierra Leone. Trupe înarmate au atacat spitalul leprozeriei Masanga din Sierra Leone și au jefuit cea mai mare

parte a lucrurilor din dotare. N-au fost răniți pacienți sau membri ai personalului.

Pacienții spitalului au fost mutați la Makeni, cam 40 km de Masanga. Glen St. Clair, administratorul spitalului, spune că toate clădirile sunt intacte. Totuși, pagubele sunt estimate la 25.000 de dolari. Toate medicamentele, instrumentarul și alimentele au fost furate din spital.

Un adventist numit ca ministru de guvern în Tonga. Clive Edwards, nepotul direct al unei misionare adventiste care a lucrat în Tonga, a fost numit ministru al poliției și imigrației în guvernul din Tonga, pe 12 ianuarie.

Edward este nepotul lui Maraea Young, din insula Pitcairn, care a mers în Tonga pe vasul misionar Pitcairn în 1890.

Sora Young s-a căsătorit apoi cu Charles Edwards, unul dintre primii credincioși adventiști care au fost botezați ca rezultat al călătoriei misionare.

Adventist Review, 8 februarie 1996

La Nairobi au fost botezate 2.500 de persoane în urma unui efort misionar. Adventiștii din Nairobi, Kenia, au lucrat împreună într-o serie evanghelică ce a cuprins tot orașul, care a adus două mii cinci sute de persoane la botez și în urma căreia s-a înființat o nouă biserică adventistă pe 27 ianuarie.

Seria *Descoperiri uimitoare* a fost prezentată de evangheliștii australieni Anthony Kent și John Jeremic, pe stadionul Uhuru Park și au participat în fiecare seară în medie 10.000 de persoane. Aceasta a fost întâlnirea cu cel mai mare număr de participanți ținută vreodată la Nairobi de un evanghelist adventist.

Adventist Review, 15 februarie 1996

Conducători ai ADRA se întâlnesc cu prima doamnă a Statelor Unite. Conducători ai Agenției adventiste pentru dezvoltare și refacere au participat alături de alte două agenții umanitare la o recepție la Casa Albă, oferită de Hillary Rodham Clinton, prima doamnă a Statelor Unite.

Dânsa a exprimat aprecieri față de organizațiile neguvernamentale pentru eforturile lor de a asigura ajutoare umanitare în fosta Iugoslavie.

În timpul recepției, dna Clinton a anunțat planurile pentru o nouă inițiativă umanitară în fosta Iugoslavie, pentru ajutorarea celor mai vulnerabile victime ale conflictului și promovarea împăcării și reconstrucției socio-economice.

ADRA a lucrat în acea regiune din anul 1991 și a distribuit acolo ajutoare de urgență în valoare de 15 milioane de dolari.

Haroldo Seidl, directorul ADRA pentru ajutor în caz de dezastru, i-a oferit dnei Clinton Medalia umanitară ADRA pentru angajamentul și serviciile dânsiei în scopul dezvoltării.

Dânsa a apreciat ADRA pentru cooperarea cu Asociația federală de management în caz de urgență și pentru eforturile ei în Bosnia.

„A fost o onoare să fiu invitat să vorbesc cu dna Clinton”, spune Seidl. „Agențiile ca ADRA aproape niciodată nu primesc mulțumiri. Această recunoștință oficială înseamnă foarte mult.”

Adventist Review, 22 februarie 1996

3D Întrebarea pentru numărul din iunie 1996

Poate redeveni biserică adventistă din România o sursă de misionari pentru exterior? Ce pregătire este necesară?

Cristian Dumitrescu,
Institutul Teologic București

Sfârșit de cale

Laurențiu Nistorescu

Născut la Băicoi, Prahova, la 28 aprilie 1928 și botezat în aceeași localitate, la 13 februarie 1949 de către pastorul M.Hioară. Viața sa, marcată de năzuință după studiu, sinceritate a credinței și spirit misionar activ în comunitatea Labirint, s-a curmat brutal, înainte de vreme. În mormântarea a avut loc la Băicoi, la 2 ianuarie 1996.

Cristian Oană Paul Tănase

Născuți la 29 mai și 11 februarie 1968, cei doi tineri și-au încheiat viața în zorii zilei de 27 februarie 1996, în Spania, într-un groaznic accident de automobil. Primul era rezident în Spania, cel de-al doilea era în vizită. Tineri de o deosebită ținută morală, credincioși principiilor bisericii, generoși atât față de comunitatea Pechea, Galați, cât și față de cei în nevoie, au fost o pildă de tinerete consacrată slujirii lui Dumnezeu și semenilor. Cristian Oană a fost înmormântat la Pechea, Galați, la 6 martie, iar a doua zi Paul Tănase, care lasă în urmă soția și doi copii, a fost depus în țărână la Tecuci.

Ioan Drăghici

Născut la Ploiești, la 17 martie 1928, într-o familie adventistă, a încheiat legământ cu Domnul la vârsta de douăzeci de ani. Devotat și entuziast, se implică în slujire pentru Domnul în toate compartimentele bisericii, iar în ultimii ani ai vieții ca prezbiter. Cei doi copii, rodul căsătoriei încheiate în 1958 cu sora Cecilia Chiriac, sunt alături în credință. În urma unei mai vechi și grele boli, a încheiat în mod exemplar lupta vieții la 27 ianuarie 1996, la Ploiești.

Maria Stuparu

Născută la 15 septembrie 1898, la Schiulești, Prahova, a fost botezată în 1930 de pastorul Mihailov. Evlavia sinceră și dispoziția de a sluji i-au câștigat un loc distinct în comunitatea Slănic, Prahova, printre ai cărei întemeietori s-a numărat. A încetat din viață la 9 septembrie 1995.

Natalia Dumitrescu

Născută la 14 decembrie 1910 în apropiere de Ploiești, primește credința la mai puțin de 20 de ani, fiind botezată de fr.Demetrescu. Împreună cu soțul, Mihail Dumitrescu, trăiește experiența începuturilor advente și traversează vremuri grele, marcate și de moartea a trei dintre cei cinci copii. Ca o mărturie durabilă a credinței, pe terenul casei lor se află acum o frumoasă comunitate adventistă, Maranatha-Ploiești.

Elena Călin

Una dintre primele adventiste din comunitatea Dorobanți, Botoșani, sora Elena Călin a primit botezul de la fr.Oresciuc, nu după multă vreme ucis de persecutorii credinței. Până la moarte, la vârsta de 87 de ani, a slujit cu credință pe Domnul.

Laura Olaru

Născută la 28 aprilie 1975, la Bărăganu, Constanța, viața i-a fost brutal curmată de un accident de mașină survenit la 20 august 1995. După o lună de suferință, a decedat la 26 septembrie 1995.

Ecaterina Sanda Covăcean

S-a născut la Folt, Hunedoara la 3 ianuarie 1978 într-o familie adventistă. A fost remarcată ca o fată harnică, curajoasă, activă în viața bisericii. La 1 august 1994 este atinsă de o boală necruțătoare, dar chiar în suferință se hotărăște să încheie legământ cu Domnul. Primește botezul la Deva, la 26 noiembrie 1994, pentru ca la 20 decembrie să-și încheie scurta existență, în speranța reprimirii vieții din mâna Mântuitorului.

INTERVIU / urmare din pag. 14

apărarea principiului fundamental al libertății religioase, informând autoritățile cu privire la implicațiile pe care acest principiu le are într-o societate cu adevărat democratică. Prin aceeași asociație, putem oferi materialele necesare informării și formării viitoarelor autorități de stat în acest domeniu. De asemenea, ea poate contribui la educația pentru toleranță religioasă a membrilor noștri și a altor medii religioase cu care suntem în contact.

De asemenea, este necesar să se organizeze scurte cursuri de formare pentru pastori și pentru responsabilii acestui departament în comunități.

CA Ce preconizează Diviziunea în acest domeniu?

MV Chiar dl. ministru Ilie Fonta a adresat Asociației internaționale pentru apărarea libertății de conștiință invitația de a organiza la București un congres internațional. De asemenea, vom colabora pentru organizarea, în primăvara anului următor, a unei manifestări destinate promovării idealurilor libertății și toleranței în rândul întregii populații, nu doar în discuții tehnice la care participă specialiștii.

Două grădini

*Orice lucru de valoare ne costă ceva -
și uneori prețul pare prea mare.*

Cu câțiva ani în urmă, m-am hotărât să-mi împlinesc un vis vechi, prin crearea unei mari grădini (cu plante) perene, într-o zonă din apropierea drumului nostru de țară. Acolo era deja un cadru de pini roșii, care tocmai așteptau să devină o cortină.

Totuși, când soțul meu a grăpat pământul, mi-am dat seama că mă angajasem într-un proiect de mari proporții. Deoarece grădina urma să facă parte dintr-o pajiște întinsă, trebuia să aibă dimensiuni mari. Mie îmi revenea misiunea să plivesc toată iarba și toate buruienile.

Am început să lucrez sub soarele torid de august, la început cu nerăbdare, obosind apoi mult prea repede. Când am simțit că nu mai rezist nici o clipă, am privit în jur să văd ce realizasem. Văzând cât de mic era colțișorul pe care îl curățasem de buruieni, în comparație cu întinderea vastă care mai rămânea, nu știam dacă trebuie să râd ori să plâng.

Primul gând mi se născu din disperare. „Ei, voi arunca niște

June Strong

semințe de iarbă peste tot, iar ploile de toamnă vor transforma iarăși toată aiureala aceasta într-o pajiște, ca la început. Cu siguranță că am fost nesăbuită când am crezut că voi putea amenaja o asemenea suprafață.“

Dar, într-un fel, această soluție nu-mi plăcea. Știam prea bine că orice lucru cu adevărat valoros ne costă întotdeauna ceva. Acolo, plină de praf și sudoare, îmi veni gândul că, în fiecare realizare de preț, există un moment în care ești ispitit să o lași baltă. Doar cei care trec de acest punct trăiesc bucuria adevăratei realizări.

Așa că m-am așezat sub pomi, am băut o cană cu apă, am „visat“ puțin rezultatele finale și am început încă o dată să plivesc.

Astăzi, făcând un tur al întregii întinderi, m-am bucurat de grațioasa salvie rusească, de florile pufoase „urechea mielului“ și de „artemisia“. Petuniile parfumate

se mișcau ca un pârâiaș printre tonurile de argintiu și gri, iar toate culorile pastelate își găseau un plăcut decor printre pietrele vechi pe care cu mult efort le scosesem dintr-un zid străvechi ce înconjura proprietatea. Văd acum că aș fi pierdut mult dacă mă hotărâam să renunț, în acea zi fierbinte de august.

Și Domnul Isus, după ce Se angajase în cea mai grea luptă la care Universul a fost martor vreodată, a stat în fața unui moment de decizie, a unui moment în care dorea mult să Se oprească. Coșmarul din fața Lui părea mai mult decât putea suporta natura umană slabă, care împovăra divinitatea Sa. Noi nu vom putea înțelege niciodată infernul pe care l-a zărit El, când Se înclina peste abisul angajamentului Său. El simțea că apropiata Lui despărțire de Tatăl era veșnică.

„Tată“, a strigat El. „Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta“ (Marcu 14,36).

Aceea a fost clipa disperării, dar, slavă lui Dumnezeu, El nu Și-a abandonat visul. Când a adăugat expresia finală, „Totuși, făc-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu“ (Marcu 14,36), El Și-a fixat ochii asupra țintei și niciodată nu a privit înapoi. Ceea ce a suferit El în următoarele douăzeci și patru de ore depășește înțelegerea noastră. Însă El n-a șovăit.

Oricât de întunecată poate fi ziua ta sau a mea, noi avem speranță datorită zilei Lui de decizie. Eu aștept să petrec toată veșnicia într-o stare de recunoștință pentru acel moment, în care Dumnezeu-Ōm a dus propria Lui luptă, într-o grădină întunecată tare de demult.

June Strong scrie cu regularitate articole în revista Signs of the Times.

Signs of the Times, octombrie 1990

